Küresel ısınmayı durdur, yoksulluğu yok et!
12 ARALIK'TA İKLİM İÇİN KÜRESEL EYLEME
KEG-KÜRESEL EYLEM GRUBU
www.kureseleylem.org

sosyalist işçi
www.sosyalistisci.org
DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE
SAYI: 382 ■ 4 Aralık 2009 ■ 2 TL

Yarsav, Baro, Danıştay kol kola

Yargı darbe hevesinden vazgeçmiyor

Yeni Yarsav Başkanı'nın ilk işi hükümeti devirme çağrılarına başlamak oldu.

Ergenekon sanıklarıyla aktif dayanışma içinde olan İstanbul Barosu'nun itirazını kabul eden Danıştay, hükümetin meslek liseleri ve imam hatip öğrencilerinin katsayı ile uğradığı ayrımcılığı gidermek yönündeki kararını iptal etti.

Yargı mensupları, bizlerin ödediği vergilerle maaşları ödenen memurlar, çoktan kendi iktidarlarını ilan etmişti.

2007'de Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığını önlemek için 367 krizini onlar yaratmıştı.

Hükümetin başörtülü öğrencilerin üniversiteye girişini düzenleyen yasa değişikliğini iptal eden yine onlardı.

Şimdi DTP'yi kapatma davasını itinayla sürdürmekteler. AKP'ye yeni bir kapatma davası açacakları söyleniyor.

Baklava çalan çocukları yıllarca hapisle cezalandıran yargı, ırkçı partiler hakkında hiçbir soruşturma açmıyor.

Tek amaçları seçilmiş hükümeti devirmek, 12 Eylül darbesinin ürünü 1982 Anayasa'sını ilelebet yaşatmak ve Ergenekon soruşturmasını engellemek.

Yargı, köşeye sıkışmış olan generallerin istikbali için demokratikleşmeyi engellemekte son derece kararlı.

Milyonlarca insan bu darbeye karşı. Atanmış memurların zulmünden bıkmış durumda. Ergenekon'un üzerine sonuna kadar gidilsin istiyor.

Sosyalistler tüm öğrencilerin eşitliğinden ve parasız eğitimden yanadır.

Darbenin hedefi olan çoğunluk birleşmeli ve cuntayı dağıtmalıdır.

Cuntanın halka karşı işlediği suçlar ve darbe planları bir bir ortaya çıkıyor. Cunta örgütlenmesinin odağı olan Deniz Kuvvetleri'ne bağlı subayların kanlı darbe planı Kafes ise kafese girmeyenleri ayağa kaldırdı. Silahlara "boru", darbe planına "kağıt parçası" diyen İlker Başbuğ gereğini yapmıyor, hala koltuğunda oturuyor. 2004'te darbe girşimine karışan Orgeneral Fırtına, Orgeneral Yalman ve Oramiral Örnek'e mahkemeye çağrıldı. Darbecilerin tümü yargılanmadan bu iş bitmeyecek.

sayfa 3-4-11

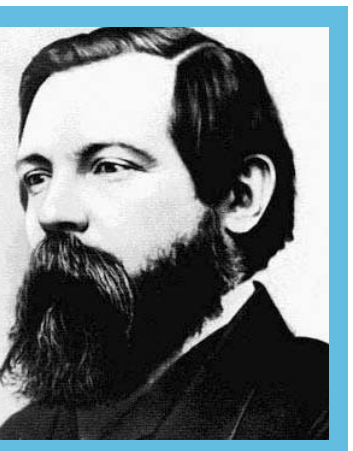

İyi ki doğdun Friedrich Engels

BURAK DEMİR yazdı

sayfa 6-7

Yeni sol ve işçi sınıfı

VOLKAN AKYILDIRIM yazdı

sayfa 9

Grev, grev, grev!

Grevci kamu emekçileri anlatıyor

sayfa 4

Bölücüler ve Kürt gerçeğini haykıranlar

Bu sıralarda birçok uğursuz olay oluyor ama bu uğursuz olaylar garip bir biçimde bir yığın gerçeğin ortaya çıkmasına neden oluyor.

Misal, Onur Öymen. Herkes Onur Öymen'e teşekkür etti. Adam ağzını bir açtı, 40 yıldır tabu olan olaylar konuşulmaya başlandı. Dersimliler, tüm Aleviler ayaklandı. Dönemin faşizm olup olmadığı tartışılmaya başlandı. Dönemin tartışılması tabii gündeme hemen Mustafa Kemal'i getirdi.

Doğrusu, Onur Öymen öyle garip bir şey de yapmadı. CHP'lilerin ve, daha önemlisi, devlet yöneticilerinin yıllardır savunduğu şeyleri söyledi. Bilindiği gibi, Onur Öymen CHP'den milletvekili olmadan önce Dışişleri'nde önemli görevleri olan biriydi.

Çanakkale'nin Bayramiç ilçesinde de televizyon yayınlarına göre birkaç bin kişi yürüyüş yaptı ve "Kürtler defolun", "Kürtler dışarı" gibi sloganlar attı, bazı Kürtlerin evleri taşlandı. Haneye tecavüz eden, linç girişiminde bulunan göstericilere kimse dokunmadı. Hepsi serbest.

Göstericilerin serbestçe geziyor olması bu ülkedeki hukukun durumunu gösteriyor. Hani Türkiye hukuk devletiydi? DTP'nin, AKP'nin kapatılmasına gelince Türkiye hukuk devleti oluyor!

Ergenekon Davası'nın tutuklu sanıkları serbest bırakılırken Türkiye hukuk devleti oluyor, ama haneye tecavüze yeltenenler, linç girişiminde bulunanlar, bu işlerin sorumluları serbest. Bayramiç'teki gelişme ilk olarak bu gerçeğin bir kere daha açığa çıkmasına yol açtı.

Göstericiler "Kürtler dışarı" diye bağırmış. Demek ki devletin uzun yıllardır reddettiği Kürt gerçeği, meğerse Türk vatandaş tarafından da biliniyormuş. Günümüzün bazı kalın kafalı parti liderleri hala Kürtlerin varlığını reddetse bile, linççi Bayramiçliler "Kürtler dışarı" diyecek kadar kendilerini Kürtlerden ayrı görüyor.

Bayramiç olayı bir de bu gerçeğin bir kere daha açığa çıkmasına yol açtı. Demek ki bir Türk ulusu var, bir de Kürt ulusu. Üstelik Bayramiç'te yürüyüş yapan kalabalığa göre her iki ulusun kendi toprakları da var ki "Kürtler dışarı" diye bağırılabiliyor.

Bayramiç bir gerçeğin daha ortaya çıkmasına neden oldu. Türklerin faşist parti ve Kemalistler tarafından tahrik edilen kesimi ülkenin bölünmesini istiyor. Bunlar ayrılıkçı. Olmaz demeyin, oldu. Bayramiç'te yürüyüş yapanlar "Kürtler dışarı" derken Bayramiç'in Kürtlere ait olmadığını ve dolayısıyla da Kürtlerin ayrı kentleri olduğunu söylemiş oldu.

Bayramiç'te gösteri yapanlar o kentin azınlığı. Birkaç bin kişi iddiası palavra. Faşist bir güruh, herhalde aralarında artık iyice zıvanadan çıkmış Kemalistler de var. (Belki seçimlerde işbirliği bile yapmışlardır!) Demek ki faşist parti Türkiye'yi bölmek istiyor. Bu durumda Cumhuriyet Başsavcılığı acaba MHP ve CHP için bölücülük suçlamasıyla dava açmalı mı? Açmazsa Türkiye hukuk devleti olarak kalabilir mi? Yoksa dava açılırsa mı Türkiye hukuk devleti olmaktan çıkar.

Ergenekon gibi. Bazı savcılar darbecileri tutukluyor. Haklarında iddianameler hazırlıyor. Adamlar açıktan bir değil sayısız darbe planlamış. Ama bazılar savcılar darbecileri değil de darbecileri yargılayanları darbeci olmakla suçluyor. "Sivil darbeciler"! Hatta sivillik üzerine yazılar yazılıyor. Sivil olmak suç haline getiriliyor. İğrenç bir üniforma ve resmi kıyafet yalakalığı, iğrenç bir darbe taraftarlığı ortalığı sardı.

Zor günler geçiriyoruz. Darbeciler durmuyor, her taraftan bastırıyor. İzmir, Bayramiç, bunlar hep bir ortamın hazırlanması. Kargaşalık, huzursuzluk. Sonra gelsin müdahale. 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül karışımı bir müdahale, darbe. Bazıları bu darbenin 9 Mart olacağını sanıyor. Bazıları hala 27 Mayıs darbesini ilerici sanıyor ya da ilerici gibi sunmaya çalışıyor. Paşaların onlara verdiği görev bu.

Bu zor günlerin sonunda darbe olası mı? Sanmam, ama hiç olasılığı yok da denemez. Öyleyse darbe karşıtları hazır olmalı. Darbe olasılığına izin vermemeli ve her şeye rağmen bir darbe olursa bunu tevekkül ile kabul etmemeli, direnmeli. Ben karşımda askerlerin yanı sıra, kollarında pazubentlerle kimleri, hangi sivil güçleri bulacağımı biliyorum. Ve darbeye karşı olan bu ülkenin nüfusunun çok ama çok büyük kısmını darbeye karşı ellerine ne geçerse onunla direnmeye çağırıyorum.

Ya darbeciler, Kemalistler ve yandaşları kazanacak, Türkiye yeniden savaşa, Dersim katliamlarına dönecek ya da, darbecilik ebediyen silinip atılacak.

Doğan Tarkan

(sesonline.net'ten alınmıştır)

Öğrenciler arası eşitsizlik=Katsayı uygulaması

Laiklik bahane amaçları yeni bir darbe

Katsayı farkını ortadan kaldırmaya yönelik uygulamaya Danıştay'ın hayır kararı vermesi, yüz binlerce Meslek Lisesi ve İmam Hatip Lisesi öğrencisini mağdur ediyor ve eğitim hakkını elinden alıyor.

Peki neden bu katsayı farkı var, bu farkın ortadan kalkması ne anlama geliyor, Danıştay'ın aldığı karar neden öğrenciler arasında eşitsizliğe yol açıyor?

Sorumlu 28 Şubat darbecileri

28 Şubat darbesinin ardından yapılan düzenlemelerden biri de 1999 yılında üniversite giriş sisteminde değişikliklerin yaşanması oldu. Bu değişiklik, ortaöğretim başarı puanının alan dışı tercihlerde 0.3'le çarpılması uygulamasını getiriyordu. Bu da meslek lisesi ve imam hatip lisesi çıkışlı adayların dört yıllık fakültelere girişlerini neredeyse imkansız hale getirdi. Darbe için zemin hazırlayan "irtica tehdidi" tartışmalarının bir uzantısı olarak imam hatip liselerinden mezun olanların ilahiyat fakültelerinden çok siyasal, hukuk gibi alanlara yönelip üniversiteye giriyor olmaları iddiaları ortaya atıldı. Ardından bu iddialar meslek liselerinin de işlevsizleştiği ve kan kaybettiği yönünde devam etti.

Bu tartışmalar darbe ürünü olarak katsayı uygulamasının getirilmesini kolaylaştırdı. Halbuki her öğrencinin istediği yerde okumaya hakkı vardır. Buna engel olan uygulamanın değişmemesine karar veren Danıştay, aslında binlerce öğrencinin mağduriyetinin devam etmesine acımasızca karar vermiştir. Bugün herkese parasız eğitim talebinin yanında her öğrencinin eşit şekilde eğitim alma hakkını savunmak gerekir. Öğrenciler arasında eşitsizliğe neden olan bu darbe ürünü uygulamanın ortadan kaldırılmasını sağlamak için mücadele etmeliyiz. Katsayı farkı ortadan kalktığı vakit meslek lisesi ve imam hatip lisesi mezunu öğrencilerin diğer öğrenciler gibi istedikleri bölümlerde okuma hakkı kazanılmış olacaktır.

YÖK dağıtılsın

Katsayı uygulamasının kalkmasını istemek YÖK'ü savunmak demek değildir

YÖK'ün 21 Temmuz 2009'da aldığı, üniversiteye girişte katsayı farkını kaldıran karar Danıştay 8. Dairesi tarafından oy birliği ile durduruldu. Sebebi ise, İstanbul Barosu'nun YÖK'ün bu kararının iptali için Danıştay'a dava açması oldu. Uzun zamandır darbe karşıtlığı üzerinden yürüyen demokrasi isteyenler ve darbeyi savunanların saflaşmasında bu kararın durdurulması isteği, bu saflaşmada tarafların hala net olduğunu bize gösteriyor.

12 Eylül darbesinin ardından kurulan Yüksek Öğretim Kurulu'nun katsayı uygulaması ile ilgili verdiği kararı darbeciler engellemek istemektedirler. Saflaşmada yerini açıkça alan darbe yanlısı sol da gelişmelere ses çıkarmamaktadır. Böyle bir durumda YÖK'ün savunulması gerektiğini düşündüğümüz bir kararını savunuyor olmak elbette YÖK'ün varlığını destekliyor olmak anlamına gelmiyor. YÖK kalkmalıdır diyen sola da halel gelmiyor ama mevzunun içinde imam hatip liseleri yani "AKP'nin parmağı" olunca saflaşan taraflarda tekrardan bir sarsıntı oluyor. YÖK'e hayır derken nasıl olur da onun aldığı bir kararı destekler diyor sol ve en iyisi her zamanki gibi susalım ya da tutarlı olalım da darbecilere destek verelim diyor. Bugün, katsayı uygulamasının derhal kaldırılması, eğitim hakkı gasp edilen öğrencilerin diğer liselerdeki öğrencilerle eşit olması ve bu adaletsiz uygulamayı savunanların elini öğrencilerin üzerinden çekmesini istemeliyiz

İremnur Aksu

Yargı, tıpkı TÜSİAD gibi, meslek liselerinde okuyan öğrencilere "size üniversite yok" diyor, şarkıda dendiği gibi "işçisin sen işçi kal, giy dedi tulumları..."

Deniz Kuvvetleri içindeki cuntanın katliam planları öfke yarattı

Hrant Dink'i öldürdükleri gibi bir çok cinayet ve katliama hazırlanıyorlardı

Ergenekon tutuklusu emekli Binbaşı Levent Bektaş'ın ofisinde bulunan bir CD ile açığa çıkan Kafes Operasyonu Eylem Planı, AKP'nin üzerindeki iç ve dış baskıyı artırmak için Türkiye'de yaşayan gayrımüslimlere baskı uygulanması ve bir dizi başka operasyonu gerçekleştirmeyi hedefliyordu.

"Hazırlık", "Korku oluşturma", "Kamuoyu oluşturma" ve "Eylem" olmak üzere dört safhadan oluştuğu görülen belgeye göre, gayrimüslimlerin oturduğu yerlerin ayrıntılı şekilde tespit edilmesi, buralarda azınlıkları korkutmaya yönelik faaliyetlerde bulunulması ve konu hakkında köşe yazıları yazdırılarak, AKP'nin konuyla ilgili vurdumduymazlığının ele alınması planlanıyor. Hrant Dink ve Rahip Santoro cinayetleri ile Malatya katliamından "operasyon" olarak olarak söz edilen planın eylem bölümü ise daha korkunç: Azınlık haklarını hararetle savunma konusunda ön plana çıkmış kişi/kişilere suikast düzenlenecek, gayrımüslimlere ait mezarlıklara yönelik olarak sansasyonel eylemler icra edilecek, Agos gazetesi civarı gibi belirlenen yerlere ses bombaları konacak, gayrımüslim nüfusun yoğun bulunduğu bölgelerde sık aralıklarla araç, ev ve işyeri kundaklanacak ve bütün bunlar, özel plan hücre lideriyle kurulacak koordineyi müteakip, belirlenecek irticai örgütler adına üstlenilecekti.

Poyrazköy kazılarında ele geçirilen cephanelik azınlıkları öldürmek için hazırlanmış. Deniz Kuvvetleri denizden başka her şeyle uğraşıyor!

Planların kardeşliği

Son dönemde ortaya çıkan ve doğrudan hükümeti hedef alan iki plan var: "AKP ve Gülen'i Bitirme Planı" ve "Kafes Operasyonu Eylem Planı." Birincisi bu senenin Nisan ayında, diğeriyse Mart ayında hazırlanmış. İki planın altında da denizci subayların imzası bulunuyor.

'Kafes Planı'nda imzası bulunan Yarbay Ercan Kireçtepe, Poyrazköy'deki mühimmatla ilgili olarak 24 Nisan 2009'da tutuklanarak cezaevine konmuştu. Bu planla ilgili sorgulanan 41 subayın tamamı Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nda görevli askerî personel.

"AKP ve Gülen'i Bitirme Planı"nın altında imzası bulunan Albay Dursun Çiçek de bir denizci. Çiçek'le birlikte sorgulanan sekiz albay da denizciydi. Bu albaylardan bir tanesinin, Dora Sungunay'ın evinin ve işyerinin Ergenekon Operasyonu'nun 13. dalgasında aranması yönünde karar alınmış; fakat Sungunay'ın ofisinin Genelkurmay'da olduğu anlaşılmış ve polislerin girmesine izin verilmemişti.

Albay Çiçek imzalı planın "Medya Faaliyetleri" bölümünde "İskender Evrenesoğlu, Ömer Öngüt gibi hazırda beklettiğimiz elemanlara medyatik eylemler ve söylemler yaptırılacak" deniliyordu. Kafes Eylem Planı'nda ise, ek dosyalardan birinde, "Deniz Kutluk'a, İskender Evrenesoğlu konusu çok önemli bu konuda haberler var dikkat edelim zamanı henüz gelmedi deşifre olursa kendi sonu olur. Avukat çulhaoglu'nu uyaralım" şeklinde bir ifade geçiyor.

Bu iki planın ele geçtiği isimler de birbirlerine son derece yakın. 'Kafes Planı' emekli Binbaşı Levent Bektaş'ın ofisinde ele geçmişti. "İrticayla Mücadele Eylem Planı" ise eski Üsteğmen ve Avukat Serdar Öztürk'ün bürosunda bulundu. Levent Bektaş, Ergenekon tutuklusu emekli Albay Levent Göktaş'a bağlı eylem hücresinin lideri olarak tutuklandı. Serdar Öztürk ise Levent Göktaş'ın avukatlığını yapıyordu.

Ergenekon bağlantıları açığa çıkıyor

Kafes Eylem Planı'nın yer aldığı CD'den, başka önemli belgeler de çıktı. "Gündemlerim" ve "Gündemlerim2" başlıklı klasörlerde, Ergenekon yapılanması ile Poyrazköy Cuntası'nın bağlantılarını gösteren notlar bulundu. Örneğin, Poyrazköy cephaneliği kullanılarak yapılacak suikastleri yönlendirdiği iddia edilen Ergenekon tutuklusu emekli Albay Levent Göktaş'la ilgili notta, "Dilek Bozkaya'nın elindekilerin Av. Serdar Öztürk üzerinden L. Göktaş'a gönderilmesi" deniliyor. Göktaş gibi Avukat Serdar Öztürk ile Dilek Bozkaya da Ergenekon kapsamında tutuklu.

Bir başka notta ise "Kadir sağdıç, müdürlüğe Tokatköy konusunda ihbar mektubu gitmiş. İzler var mı kontrol edilsin" deniliyor. Tokatköy, Poyrazköy cephaneliğinin bulunduğu bölge olarak biliniyor.

'Gündemlerim2' isimli belgede ise "Koç müzesinde ziyaretçi patlaması olmalı. sıkıntı çıkmasın Bşk takip ediyor" şeklinde bir not bulunuyor. Poyrazköy cuntasının, "Koç Müzesi'ndeki denizaltıya yerleştirdiği bombaları yoğun öğrenci grubu ziyareti sırasında havaya uçurma ve 300-350 çocuğu katlederek hükümeti zor durumda bırakma"yı planladığı daha önceden biliniyordu.

Aynı belgede, geçtiğimiz günlerde intihar eden Albay Belgütay Varımlı ile ilgili de "Belgütay Varımlı ile konuşmasının içeriğini değiştirmesi için görüşelim Özden Paşayı rahat bırakmasın" ve "Darbe günlükleri halledilmeli" şeklinde notlar yer alıyor.

Amiralleri de sorgularlar

Kafes Operasyonu Eylem Planı'nda adı geçen 41 subayın tamamı sorgulandı. Ergenekon savcılarının sorguladığı 41 kişiden üç tanesi amiral. 'Danışma Kurulu'nda yer alan ve yapılanmanın beyni olduğu iddia edilen Koramiral Kadir Sağdıç ve Tuğamiral M. Fatih İlgar ile emekli Koramiral A. Feyyaz Ögütçü'ye, suikast ve kaos planlarına yönelik sorular yöneltildi. Kafes Planı'yla ilgili sorgulanan 41 kişiden 10 tanesi tutuklanırken, 31'i serbest bırakıldı.

Ozan Tekin

İslam fobisi emperyalizmin güncel silahıdır

"*Bilgisayar terimleriyle konuşursak, eğer İran İslam devriminin lideri Ayetullah Humeyni, Kaide lideri Usame Bin Ladin ve ABD'nin Fort Hood 13 kişiyi öldüren binbaşı Nidal Hasan İslamcılık 1.0 versiyonunu temsil ediyorsa, Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, Mısır kökenli akademisyen Tarık Ramadan ve ABD Kongresi'nin ilk Müslüman üyesi Keith Ellison İslamcılık 2.0 versiyonunu temsil ediyor.*"

Bu paragraf *Aydınlık* dergisi, *Cumhuriyet* veya *Birgün* gazetelerinden ya da TKP açıklamasından alıntılanmadı. Tespitin sahibi *The Jerusalem Post*'ta yazan Daniel Pipes. Siyonist yazara göre Tayyip Erdoğan'la özdeşleştirilen İslamcılığın "2.0" verisyonu ilkinden daha tehlikeli:

"*İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad ülke sokaklarının büyük öfkesine maruz kalırken ve Bin Ladin bir mağarada korkudan sinmişken, Erdoğan halk desteğinin tadını çıkarıyor, Türkiye Cumhuriyeti'ni yeniden şekillendiriyor ve dünyadaki İslamcılara ayartıcı bir model sunuyor.*"

İsrail'in halkın sesine kulak vererek Gazze'deki insanlık dışı uygulamalara tepki gösteren ve ortak askeri tatbikatı iptal eden, Hamas'la iyi ilişkiler bir hükümeti hedef alması doğal. Tıpkı 1 Mart 2003'te meclis çoğunluğunun Türkiye'nin ABD'nin yanında Irak işgaline katılmasını engellenmesini bir türlü unutumayan neo-conlar gibi. Pipes kadar kredisiz bir "gazeteci" olan Gareth Jenkish'ın "*Gerçek ile Fantezi Arasında: Türkiye'nin Ergenekon Soruşturması*" adlı raporu, Kafes darbe ve katliam planına sessiz kalan Doğan Grubu gazetelerinde üst başlıklara taşınıyor. Jenkinsh'ın argümanları oldukça tanıdık: Ergenekon aslında yoktur, bu dava fasa fisodur, yasa dışı dinlemeler yapıldı, Deniz Feneri yolsuzluğu var, AKP'yi de bir kapatma davası bekliyor.

Emperyalizme karşı mücadelede mangalda kül bırakmayanlar, genelkurmay'ı anti-emperyalist cephenin öncüsü ilan edecek kadar ateşli vatanperverler, mesele AKP hükümetini devirmek olunca Bush ve Netanyahu ile aynı dili konuşuyor.

Ortak noktaları İslam fobisi. Bu fobiyi dünyaya yayan George W. Bush'tu. 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra tüm dünyanın gözleri önünde çoğunluğu Müslüman nüfusa sahip ülkeleri terörist ilan etti. Ancak "asıl tehlike İslamdır" kampanyası nüfusunun ezici çoğunluğu Müslüman olan Türkiye'de çoktan başlamıştı.

Kurulduğundan bu yana inanç, ibadet ve düşünce üzerinde baskı kuran Kemalist cumhuriyetin "iç düşmanları" Kürtler, sosyalistler ve şeriat olarak tespit edilmişti. 28 Şubat 1997 darbesi ile şeriat listede ön sıraya yükseldi. Bush'un yaptığı aslında küresel ölçekte bir 28 Şubat'ı başlatmaktı.

İslam ya da herhangi bir din ya da dinin mensupları sosyalistlerin düşmanı olamaz. İslam fobisi emperyalizmin güncel silahıdır. Biz emperyalizme ve kapitalizmin yarattığı tüm sorunlara karşı Müslümanlarla omuz omuza mücadele ediyoruz. Türkiye'de darbelere karşı özgürlük için omuz omuzayız. Siyasal İslam'ın yükselişini durdurmanın başka bir yolu yok. Mücadele içinde en tutarlı sistem karşıtlığının sosyalizm olduğunu göstermeden milyonlarca yoksulu ve işçiyi sosyalizme kazanamayız.

AKP'nin Bin Ladin'e göre daha tehlikeli olduğunu iddia etmekse "*Irak'ta kitle imha silahları vardır*" kadar gülünç. Arkasında ise seçilmiş hükümeti darbe ile devirme fikri duruyor.

GÖRÜŞ

Onur Başaran Öymen'in başarısı

Onur Öymen'in tek farkı, Cumhuriyet'i kurup 85 yıldır devleti yönetenlerin geri kalanına kıyasla, biraz daha dürüst, biraz daha aptal olması.

Onur Başaran Öymen, gerçekten de devletin başarılı bir yöneticisi. Tanıyanlar, herhalde böyle olacağını baştan tahmin etmiştir. Her açıdan 'tipik' bir Cumhuriyet yöneticisi çünkü.

İstanbullu. (İstanbul dediysek, Gazi Mahallesi veya Yeni Bosna filan değil elbet, Başaran Bey Kadıköy doğumlu). Annesi babası öğretmen (Mahmud Münir Bey felsefe, Nebahad Hanım coğrafya öğretmeni). Galatasaray Lisesi'nde ve Ankara Siyasal'da okumuş. Dışişleri Bakanlığı'na girmiş. Emin adımlarla yükselerek Kopenhag ve Bonn'da Büyükelçilik, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarlığı ve nihayet NATO Daimi Temsilciliği yapmış.

Emekli olduğu yıl CHP'den İstanbul milletvekili seçilmiş, ertesi yıl CHP Genel Başkanlığı görevine gelmiş.

Onur Başaran Öymen gibi adamlar olmasa, Türkiye Cumhuriyeti devleti ilelebet payidar olamazdı. Atatürk, Cumhuriyet'i gençliğe filan değil, bu adamlara bıraktı.

'Derin devlet' denildiğinde devletin gizli saklı örgütleri kastedilir ya, asıl derin devlet bu adamlardır. Her koşulda ve sadece devletin bekasını düşünen, tüm hayatlarını buna adamış adamlar. Devleti, sadece devletin çıkarları doğrultusunda yöneten ve sadece kendileri gibi olanların yönetebileceğine inanan adamlar. Bu adamlar için, "vatandaş", "millet", "halk" gibi kavramlar devletin bekası için kullanılacak olan kalabalıkları ifade eder sadece. Ve bu kalabalığın da sadece bir kesimine güvenir bu adamlar; sadece bir kesimini kullanılır devletin bekası için; sadece bir kesimine güvenirler: Türk, Müslüman ve Sünni olan kesim. Bu kesimin de hiçbir hakkı hukuku filan yoktur, ama en azından devletin bekası için kullanılma onuruna sahiptirler. Geri kalanı ise gereksizdir, ayak bağıdır, tehlikelidir. Mümkün olsa yok edilmeleri tercih-i şayandır, epeyce bir kısmı yok edilmiştir zaten, ama hepsini yok etmek mümkün olamamıştır.

Baskın Oran, Öymen gibi adamlara LAHASÜMÜT adını takmıştı: Laik, Hanefi, Sünni, Müslüman, Türk.

Abartmayalım, zaman zaman Lahasümüt olmayanlar da devlet yöneticisi olabiliyor. Ama Lahasümütlüğü özümsemek, benimsemek ve Lahasümüt gibi davranmak koşuluyla. Kemal Kılıçdaroğlu gibi.

Kılıçdaroğlu devlet yöneticisi değil, sadece parti yöneticisi. Ama çakma Lahasümüt olarak geleceği çok parlaktı. Şu son olayda çok kısaca da olsa çatlak ses çıkardı ya, Lahasümütlüğü tam olarak benimsememiş olduğu ortaya çıktı, artık hiçbir geleceği yok. Ne devlet ne de parti yöneticisi olarak.

İddia ediyorum, kendinizi benimle bahse girmiş sayabilirsiniz, Kılıçdaroğlu'nun CHP yöneticisi olarak günleri sayılıdır. Doğrusu da bu zaten: Dersimli bir Alevi olarak Lahasümüt taklidi yapmanın cezası gerçek Lahasümütlerin gözünde çok ağırdır.

Farkettiniz ama, değil mi? Dersim katliamı hakkında kapak kaldırıldığında ortaya dökülenlere hiç kimse şaşırmadı. Kimse "Yok yahu! Vay be!" filan demedi. Herkes biliyor çünkü. Ermeni katliamını da herkes biliyor, diğer katliamları da. Toplumsal bellek unutmaz. Ses çıkarmayabilir, korkabilir, itiraz etmeye gücü yetmeyebilir. Ama unutmaz.

Son 10 yıldır yaşadığımız sürecin sonucunda, Genelkurmay ve Ergenekon ve CHP ve Lahasümüt devletinin tüm organları ne kadar uğraşırsa uğraşsın, artık zaten unutturmak mümkün değil.

Lahasümütlerin iktidarı tehlikede. Onun için darbe ve katliam planları yapıyorlar. "Kafes operasyonu" gibi.

Roni Margulies

"Grev, grev, grev!"

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) ve Türkiye Kamu-Sen'in (Kamu-Sen) birlikte örgütlediği bir günlük uyarı grevine yüz binlerce kamu çalışanı katıldı. Yoksulluğa karşı ve "Toplu sözleşme ve grev hakkı" için yapılan uyarı grevi, başbakan ve hükümet tarafından sert bir tepkiyle karşılaştı. Tayyip Erdoğan'ın sert tepkisi, grevin etkisini göstermesi açısından önemli.

KESK Genel Başkanı Sami Evren'in açıklamasına göre greve katılım yüzde 90 oranında gerçekleşti. Bu gerçekten de çok önemli bir oran. Bazı büyük vergi dairelerinde, okullarda, hastanalerde ve tren yollarında greve katılım yüzde 100 oldu. AKP hükümeti yedi yıllık iktidarı boyunca ilk kez işçi sınıfının aşağıdan basıncıyla yüz yüze geldi. Yüzyüze gelir gelmez de eteğindeki taşı döktü, hatta "Yasa dışı işler yapanlara tazminatlarını verip gerekeni yaparız" açıklamasıyla kamu çalışanlarını güldürdü.

Kuşkusuz başbakan kamu çalışanlarını güldürmek için değil, uyarı grevinin devamının gelmesini engellemek, kamu çalışanlarını ürkütmek için bu açıklamaları yapıyor. Bu da grevin etkisini gösteriyor.

Grevler ve yürüyüşler

Bir çok işyerinde kapılara "Bu işyerinde grev var" pankartı asıldı. İşyeri kapılarının önünde grevci işçiler zincir oluşturdu, halaylarla, sloganlarla işyerindeki işçiler kapılara, greve katılmaya davet edildi. Binlerce okulun ve hastanenin önünde konuşmalar yapıldı, şarkılar söylendi, basın açıklamaları yapıldı.

Grevin hayata geçtiği yerlerde bazı gerilimler de yaşandı. Örneğin, Ankara'dan Haydarpaşa'ya giden yataklı Ankara Ekspresi Eskişehir'e geldiğinde makinistler uyarı grevi nedeniyle sefere devam etmeyince halk tepki gösterdi.

Grevlerin işyerlerinde yüksek katılımla geçmesinin ardından kamu çalışanları bir çok şehirde işyerlerinden çıkıp meydanlarda birleşerek yürüyüşler yaptı. İstanbul'da yaklaşık 15 bin kamu emekçisi Eminönü'nden Beyazıt Meydanı'na kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca "Grev, grev, grev!" sloganı sık sık atıldı. Yürüyüşün en ön saflarında olan DSİP üyeleri ve Antikapitalist Öğrenciler, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Öz-öz-özgürlük, Kürt halkına özgürlük!", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Birleşen işçiler yenilmezler!" sloganlarını kamu emekçileriyle birlikte attılar.

Yürüyüşün bir aşamasında Atatürkçü Düşünce Derneği (ADD) üyeleri ellerinde bayrak ve pankartlarla kortejin karşısına çıktığında yüzlerce kamu çalışanı ile birlikte "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz!" sloganı atıldı.

İzmir'de binlerce kamu çalışanı, Antalya'da 2 bin, Ankara'da 2 bin kamu çalışanı grevin ardından yürüyüşler yaptılar. Çorum'da yürüyüşe izin vermeyen polisle kamu emekçileri arasında çatışma çıktı. Adana'da, Van'da, Denizli'de, Sakarya'da ve daha bir çok şehirde yürüyüşler ve basın açıklamaları gerçekleşti.

Greve yasadışı diyenler

AKP hükümeti, grevi yasadışı ilan etti. Yüzbinlerce kamu çalışanının katıldığı bir eylemi yasa dışı ilan etmek için, grev düşmanı, işçi düşmanı olmak gerekir. Kamu çalışanlarına yüzde 2'lik zammı uygun görenler, olağan bir demokrasinin sıradan bir işleyişi olan grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını kamu çalışanlarına fazla görenler, demokrasi tartışmalarında tam bir iki yüzlülük sergiliyorlar demektir.

Bu iki yüzlülüğe yanıt dev bir kampanya olarak örgütlenmesi gereken, işyerlerinde bağıra çağıra "ben geliyorum" diyerek hazırlanacak yeni bir grev olmalıdır.

İstanbul'daki yürüyüş boyunca atılan sloganda söylendiği gibi, "Hak verilmez alınır, özgürlük sokakta kazanılır!"

"Mücadeleye devam!"

Sosyalist İşçi muhabirleri grevdeki kamu çalışanlarıyla kısa söyleşiler yaptı. İşte, "Grev nasıl örgütlendi?" ve "Bundan sonraki hedef ne olmalı?" sorularına kamu çalışanlarının verdiği yanıtlar:

Gülen Gönül Şahin, BES İstanbul 2 No'lu Şube üyesi:

Benim işyerinde sendikal örgütlenme çok zayıf. Sadece üç KESK üyesi var, birisi de benim. Kamu-Sen'in hiçbir örgütlülüğü yok. Bu yüzden bizim işyerimizde, işyerimizin Valilik binası olduğunu da düşününce grevin örgütlenmesi çok parlak geçmedi.

Eşit işe eşit ücret talebiyle greve çıktık. Bu bir uyarı grevi, adı üstünde. Sağlıktaki hak kayıplarımızdan kamu çalışanlarına yapılan komik maaş zamlarına kadar tüm sorunları işleyen bir uyarı grevi oldu. Bu mücadele devam etmeli. Haklarımızı almanın yolu devamlı eylemler olabilir ancak.

Ebru Gökçe, Eğitim-Sen 2 No'lu Şube üyesi:

Benim işyerimde KESK'in örgütlenmesi Kamu-Sen'e göre daha zayıf. Kamu-Sen üyeleri iş bırakma için çabalamadılar. Bu grevin örgütlenmesinde sorun yarattı. Yine de öğrencilere ve velilere neden greve çıktığımızı anlattık ve başarılı olduğumuzu düşünüyorum. Okul kapısına "Bu işyerinde grev var" pankartını astık. Öğretmenlerin hepsi greve destek verdi. Bizim okulda çalışanların ezici çoğunluğu iş bıraktı.

Bundan sonra da eylemler devam etmeli. Bu grev heyecan yarattı, katılan tüm işçiler büyük bir hareketin, hayatı durdurma yeteneği taşıyan bir gücün aktif bir parçası olduğunu hissetti.

Metin Ulaş, Eğitim-Sen 4 No'lu Şube üyesi:

Tabanda tartışarak değil, gelen kararın hayata geçirilmesi şeklinde örgütlenen bir grev oldu. Benim işyerimde katılım düşüktü.

Mücadeleye devam etmek, bu uyarı grevini bir ilk adım olarak görmek ve temmuz ayındaki toplu görüşmelere kadar eylemlerle ciddi olduğumuzu göstermek zorundayız.

Derya Öztürk, Eğitim-Sen 3 No'lu Şube üyesi:

Sarıyer'de bir buçuk aydır çalışıyoruz grev için. Benim işyerimde %70'lik bir katılım oldu. Ekonomik olarak hükümetin dalga geçer gibi yaptığı maaş zamları insanları kızdırdı. Bu grev esas olarak düşük maaşlara karşı da bir tepki olarak örgütlendi. Katılımın bu kadar büyük olmasında bu önemli bir etken.

Bunun bir uyarı grevi olduğunu düşünürsek, mutlaka mücadelenin devamı gelmeli. Medyayı kullanarak, geniş halk kesimlerine derdimizi, grevin neden örgütlendiğini da etkili bir biçimde anlatarak mücadeleye devam etmeliyiz. Biz bu grevin örgütlenmesi sırasında tek tek işyerlerini gezdik, grevi aşağıdan örgütleyen KESK oldu, özellikle Eğitim-Sen oldu. Eğitim-İş ise son bir hafta çalıştı.

Kıbrıs'ta barış için işgal sona ermeli

Kıbrıs sorunu, Türkiye'nin özellikle Avrupa Birliği sürecinde sık sık karşısına çıkan önemli sorunlarından birisi. Yaygın kanı, şovenizme saplanmış kemalist devletten miras kalan bu sorunun artık Türk egemen sınıfı tarafından da çözülmek istendiği yönünde. Annan planının tartışıldığı 2003 yılından beri sık sık sekteye uğrasa da çözüm yönünde bir irade olduğu açık.

Bu irade gerek Türkiye başbakanı tarafından, gerekse Kıbrıs'taki Türk tarafının başkanı Mehmet Ali Talat tarafından pek çok kez dile getirildi. Bu yönde adımlar da atıldı: sınırlar açıldı, bölünmüşlüğün simgesi haline gelen Lokmacı barikatı kaldırıldı, her iki taraftan binlerce insan akın akın diğer tarafı ziyaret etti. Artık güneyden kuzeye, kuzeyden de güneye geçerken Kıbrıslılar sorun yaşamıyor. Talat ile Kıbrıs Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanı Hristofyas çözüm konusunda görüşmelerine devam ediyor ve 2010 yılında bir uzlaşmaya varılabileceği söyleniyor. Rum tarafında da özellikle 2008'de Hristofyas'ın seçilmesiyle çözüm havasının hakim olduğu açık. Özetle Rum tarafında da Türk tarafında da egemen sınıf bazında çözüm istendiğini söyleyebiliriz.

Ancak çözüm bir anda gelmiyor, iki adım ileri atılırken bir adım da geri atılıyor. Görüşmeler sekteye uğrayabiliyor. Bunun nedeni, bir uzlaşmaya varılırken her iki tarafın da elini güçlendirmek, mümkün olan en az tavizi vermek istemesi. Bir diğer nedeni de özellikle Türkiye'de çözümsüzlük isteyen kesimlerin baskısı. Kürt sorununda ve daha bir dizi sorunda olduğu gibi Kıbrıs sorununda da çözümsüzlükten, işgalden çıkarı olanların başında milliyetçiler, Kemalistler ve Ergenekoncular geliyor. Gerek Bahçeli gerekse Baykal çözüm doğrultusunda atılan her adımı Kıbrıs'ın satılması olarak niteleyerek Türk milliyetçiliğini kaşımaya çalışıyor. Ergenekoncular ise işgalle birlikte pek çok avantaj elde etti. Hatta, Ergenekon'un beslendiği en önemli kaynaklardan birinin Kıbrıs olduğunu söyleyebiliriz.

1974, işgale katılan Türk Mukavemet Birliği üyesi ülkücü faşistler.

Sorunun başlangıcı ve işgal

Kıbrıs'taki derin devlet faaliyetleri, 1950'lerde adada kurulan Türk Mukavemet Teşkilatı'na dayanıyor. 1958 yılında Türkiye devleti tarafından Rauf Denktaş'a kurdurulan bu paramiliter örgüt, adanın bölünmesi ve kuzeyde bir Türk devleti oluşturulması için çalışmaya başladı. Bunun için yoğunluklu olarak Rumların yaşadığı adanın kuzeyini Türkleştirmesi gerekiyordu. Bu Türkleştirme projesinin ilk adımı, kuzeydeki Rumların evlerine ve dükkanlarına saldırılarak, cinayetler ve tehditler yoluyla Rumları korkutarak onları güneye kaçırmaktı. Kaçanların mallarına el konuyor ve bunlar Türklere dağıtılıyordu. Böylece kuzeydeki Rum nüfusu giderek azaldı. Ancak Rumları kaçırmak yetmiyordu, çünkü Kıbrıslı Türkler de Türkiye tarafından "yeterince Türk" olarak görülmüyordu. Yıllarca Rumlarla iç içe yaşamış, dostane ilişkiler kurmuş olan Türklerin de "Türkleştirilmesi", yani asimile edilmesi için benzer bir süreç uygulandı: cinayetler, saldırılar, tehditler... Bugün bile hâlâ adada bu terör dönemi "TMT ruhu" olarak adlandırılır.

Türkiye'nin 1974'te Kıbrıs'ın kuzeyini işgal etmesiyle birlikte süreç hızlandı. Uluslararası yasalara göre işgal altındaki topraklara nüfus kaydırmak savaş suçu sayılmasına rağmen, Türkiye'den Kıbrıs'a on binlerce Türk yerleşimci olarak gönderildi. Bunlar Kıbrıslı Türkler'e uygulanan baskıyla birlikte Türkleştirme politikasına hız kazandırdı. Bugün kuzey Kıbrıs'taki Türk nüfusun çoğunluğunu, işgal sonrası Türkiye'den gönderilen Türkler oluşturuyor.

Ergenekon'un arka bahçesi Kıbrıs

Kıbrıs, Türkiye'deki derin devlete el konulan mallar sayesinde maddi kaynak sağlarken savaş, asimilasyon, tehdit ve gizli operasyonlar konusunda tecrübe kazanmak için müthiş bir fırsat sundu. Kürt sorununda da uygulanan pek çok asimilasyon ve savaş politikasının ilk denendiği yer Kıbrıs oldu. Ergenekon'un, derin devletin pis işlerine bulaşmış pek çok kişi Kıbrıs vatandaşlığına geçirildi.

Bunlardan en çok öne çıkan iki isim, Muzaffer Tekin ve Semih Tufan Gülaltay. Muzaffer Tekin, Danıştay saldırısıyla bağlantılı olduğu iddiasıyla Ergenekon davasından yargılanan bir isim. Aynı zamanda, 1996'da öldürülen gazeteci Kutlu Adalı'nın, öldürülmeden önceki yazılarında ismi geçiyor. Semih Tufan Gülaltay ise yine bir Ergenekon sanığı ve Akın Birdal suikastının da tetikçisi. Her ikisi de sonradan KKTC vatandaşı yapılan isimler.

Ergenekon sanığı Şener Eruygur'un ses kayıtlarında da, Kıbrıs'ta çözümsüzlüğün devam etmesi için Ergenekon'un nasıl planlar yaptığı gözler önüne serilmişti.

Annan planının gündeme geldiği 2004 yılında Kıbrıs'ta gerçekleşen birçok bombalama olayında da Ergenekon'un parmağı olduğu açık. Ay Manas kilisesinin, Mehmet Ali Talat'ın konutunun ve Afrika gazetesinin bombalanması bunların başında geliyor.

Barış halkların el ele vermesiyle gelebilir

Ergenekon davasıyla birlikte Kıbrıs'ta çözümün önünde engel oluşturanlara büyük bir darbe vuruldu. Muzaffer Tekin, Şener Eruygur, Semih Tufan Gülaltay ve daha birçok isim yargı önüne çıkarıldı. Ancak bu, çözümün bir anda geleceği anlamına gelmiyor. Öncelikle, Ergenekon davası devam ediyor ve Ergenekon'un direnişi sürüyor. Çözüm için gereken şey, Ergenekon davasının sonuna kadar götürülmesi, Kutlu Adalı cinayeti ve benzeri faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması, 2004'teki bombalama olaylarına karışanların yargılanması, TMT döneminin ve Rauf Denktaş'ın rolünün ortaya çıkarılmasıdır. Bunun için Türkiye'de Ergenekon'a karşı tavır alanlarının sesinin daha gür çıkması, darbelere ve askeri vesayete karşı kararlı bir tavır sergilemesi gerekiyor.

Ancak yalnızca Ergenekon'un ilerlemesi Kıbrıs'ta çözüm getirmeyecektir. Çünkü Kıbrıs'taki çözümsüzlük, aynı zamanda Ergenekon'u canlı tutan kaynaklardan biri ve bu kaynak kurutulmadan Ergenekoncuların kökünün kazınması kolay olmayacaktır. Egemen sınıflar çözüm istediklerini söyleseler de istedikleri çözüm, kendi çıkarlarının gerektirdiği kadarıyla yetinmektir ve yarın dengeler değiştiğinde çözümsüzlüğe de geri dönebilir ve şovenist söylemi tekrar hakim kılmaya çalışabilirler. Bu yüzden biz sosyalistler bir yandan Ergenekon'a karşı çıkarken bir yandan milliyetçiliğe, ırkçılığa, şovenizme de karşı çıkmalı, adada çözümün egemenlerin çıkarlarıyla uyuştuğu için değil, halkların kardeşçe ve barış içinde yaşayabileceği bir ortamın sağlanması için tesis edilmesi gerektiğini dillendirmeliyiz.

Kıbrıs sorununun temeli 40 yıldır adada süren işgaldir. Türk ordusunun adadan çekilmesi Kıbrıs halklarının kendi kaderlerini tayin etmesinin önündeki en büyük engeli kaldıracaktır.

Muhip Tezcan

İsviçre'nin Cenevre kentinde toplanan Dünya Ticaret Örgütü (WTO) zirvesi antikapitalist protesto gösterileriyle karşılandı. Sendikalar, sosyalistler, yeşiller tarafından düzenlenen protesto eylemine yüzlerce kapitalizm karşıtı katıldı. Devrimci sosyalistler "kapitalizmi durdur, Dünya Ticaret Örgütü'ne hayır" sloganıyla yürüdü.

Hakim medya ise göstericilerin arasında bulunan ve merkezi eylemden ayrılıp dükkanları-araçları tahrip eden Kara Blok üyelerini öne çıkardı. Oysa Kara Blok'un kapitalizmi yıkmak yerine malları tahrip eden, kitle gösterilerine zarar veren eylem tarzı çoktan mahkum edilmişti.

Medya sağ solu parçalayanları seviyor, ama kapitalizmin yarattığı krizi eleştirenler ve çözüm önerenler pek tutulmuyor.

İyi ki doğdun Friedrich Engels!

Friedrich Engels, 28 Kasım 1820'de Almanya'da, varlıklı bir ailenin en büyük oğlu olarak doğdu. Ailevi sebeplerle lise eğitimini yarım bıraktı. Fakat felsefe ve politika üzerine okumaya devam etti. Alman ideolojisini ve özellikle de, evreni sürekli gelişmekte ve değişmekte olan bir süreç olarak gören Hegel'in fikirlerini benimsedi.

1842 yılında babası, radikal fikirlerinden de kurtulacağını düşünerek Engels'i Manchester'daki aile şirketlerinde yönetici olarak çalışmaya gönderdi. İngiltere'deki tekstil şirketinde çalışmaya başlayan Engels devrimcileşmekte olan işçi sınıfını ve çartistleri tanıdı.

İşçi sınıfı

Diğer yandan Engels, Manchester'daki işçi sınıfının yoksulluğunu ve işçilerin içinde yaşadığı sefaleti de gördü. Pamuk endüstrisi ile gelişen şehirde işçiler ve aileleri pislik içindeki gecekondu yığınlarında yaşıyorlardı. Bu gecekondu mahallelerinde işçi sınıfı; aşırı nüfus yoğunluğu, artan çocuk ölümleri, kolera ve tifüs gibi salgın hastalıklarla boğuşuyordu.

Engels; işçi sınıfının içinde yaşadığı bu koşulları, çocuklar ve kadınlar dahil tüm işçilerin ölesiye çalıştırıldıklarını gördükten sonra "1844 yılında İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu" adlı ilk kitabını yazdı. Bu kitabında Engels, işçi sınıfının içinde yaşadığı koşulları, egemen sınıfın zalimliğini gösterdi ve tüm bu düzenin nasıl değişebileceğini -ve değişmesi gerektiğini- anlattı.

1844'te Engels Almanya'ya dönmeye karar verdi. Fakat dönüş yolunda Karl Marks ile tanışmak için önce Paris'e gitti. 28 Ağustos 1844'te bir kafede tanışan Engels ve Marks'ın ömür boyu sürecek olan arkadaşlıkları ve politik birliktelikleri başlamış oldu.

1845'te, Engels ve Marks üç yıl yaşayacakları Brüksel'e gittiler. Kısa süre sonra Brüksel'deki bir yeraltı örgütü olan Komünistler Birliği'ne katıldılar. Burada kaldıkları süre boyunca vakitlerinin çoğunu işçilerinin örgütlülük mücadelelerine destek olmak için harcadılar. 1847'de Komünistler Birliği'nin kongresinde Engels ve Marks, gerek teoride, gerek pratikte yol gösterici olacak bir programı yazmakla görevlendirildiler. Bunun üzerine Engels ve Marks daha sonra Komünist Manifesto adıyla dünya çapında yankı uyandıracak olan Komünizmin İlkeleri adlı broşürü yazdılar.

Örgütlenme

Şubat 1848'de Fransa'da bir devrim patlak verdi ve tüm Batı Avrupa ülkelerine yayıldı. Devrimin patlak vermesiyle birlikte Engels ve Marks Prusya'ya döndüler. Burada Neue Rheinische Zeitung adlı günlük bir gazete çıkarmaya başladılar. Ancak 1849'da darbe olmasıyla gazete kapatıldı ve Marks ülkeyi terkedip önce Paris'e ardından da Londra'ya gitmek zorunda kaldı. Engels ise Prusya ordusuna karşı verilen devrimci savaşa katıldı. Fakat devrimciler yenildiler ve Engels hakkında tutuklama kararı çıkarıldı. Bu sebeple Engels de hayatının geri kalanını geçireceği İngiltere'ye döndü.

"Manifesto'da baştan sona ortaya konulan temel düşünce ekonomik üretimin ve her tarihsel çağın kaçınılmaz olarak bu ekonomik üretimden kaynaklanan toplum yapısının, o çağın siyasal ve düşünsel tarihinin temelini oluşturduğu; bunun sonucu olarak da, (ilkel komünal toprak mülkiyetinin ortadan kalkmasından bu yana) bütün tarihin bir sınıf savaşımları tarihi olageldiği; ancak, bu savaşımının bugün ulaştığı aşamada, sömürülen ve ezilen sınıfın (proletaryanın) bundan böyle, aynı zamanda toplumun tümünü sömürüden, zulümden ve sınıf savaşımlarından sonsuza dek kurtarmaksızın, kendini sömüren ve ezen sınıftan (burjuvaziden) kurtulamayacağı düşüncesi - işte bu temel düşünce, yalnızca ve bir tek Marks'a aittir."

Komünist Manifesto'nun Marks'ın ölümünden sonraki ilk baskısına Engels'in yazdığı (Manifesto için ilk kez yoldaşı olmadan yazdığı) önsözden

Yoldaşlık

Marks ile birlikte, Kutsal Aile ve Alman İdeolojisi de dahil çok sayıda kitap ve makale yazan Engels ayrıca Marks'ı ve ailesini ekonomik olarak da hayatı boyunca destekledi. Bunun için her ne kadar nefret etse de 1969'a kadar Manchester'daki aile şirketinde çalıştı. 1969'da emekli olan Engels, Marks'ın ve ailesinin yaşamakta olduğu Londra'ya taşındı. Engels, Marks'ın ölmüne (1883) kadar hem Marks ile birlikte çalışmaya devam etti, hem de kendi çalışmaları üzerinde yoğunlaştı . Marks'ın ölümünden sonra kendi çalışmalarına devam eden ve bu sırada çok önemli eserler yayınlayan Engels vaktinin çok önemli bir kısmını da Kapital'in tamamlanmamış ciltlerini derlemek ve yayınlamak için harcadı.

Engels, Marks ile birlikte yazdığı kitaplardan başka Anti-Dühring, Doğanın Diyalektiği ve 'Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni' gibi pek çok eserle de marksist ideolojiye büyük katkılar sağladı.

Devrimci

Engels bu önemli eserlerini yazarken işçi sınıfının mücadelelerinden de uzak kalmadı. Hayatının son yıllarında dahi sürekli mücadelenin içinde; sendikalarda, grevlerde ve eylemlerde hep işçi sınıfının yanında yer aldı. 1895'te kanserden hayatını kaybeden Engels, tüm dünyada sosyalist harekete unutulmayacak katkılar sağladı. Bu zeki ve yetenekli adamın hayatı ve fikirleri bugüne ışık tuttuğu gibi geleceği de aydınlatmaktadır.

İyi ki doğdun Engels, iyi ki doğdun yoldaş!

Burak Demir

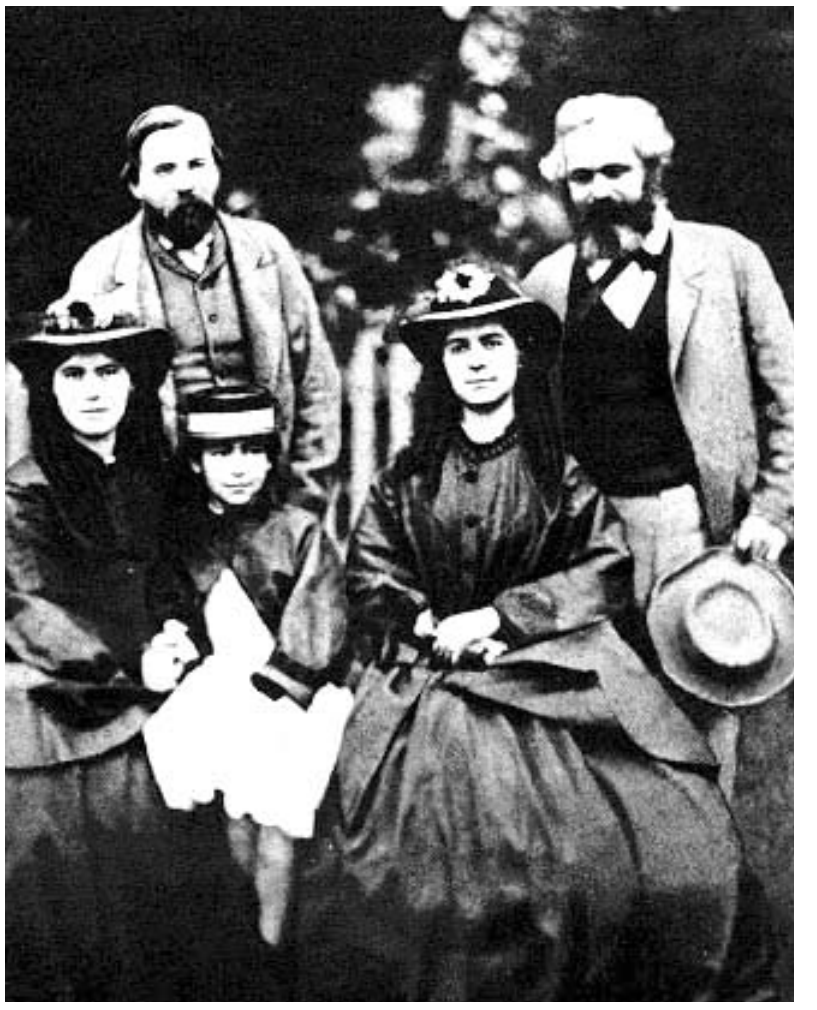

Engels, Karl Marks ve ailesiyle birlikte.

Kadınların ezilmesinin tarihsel kökeni

Engels'in; Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınladıktan 25 yıl, İnsanın Türeyişi'ni yayınladıktan 13 yıl sonra kaleme aldığı Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni adlı bu kitap marksizmin en temel eserlerinden biridir.

Lewis H. Morgan'ın 1877 yılında yazdığı "Eski Toplum" (Ancient Society) adlı çalışmasını ve Marks'ın bu çalışma üzerine yazdığı eleştirel notları okuyan Engels, Morgan'ın bu çalışmasının Marks ve kendisi tarafından geliştirilen materyalist tarih anlayışını ve ilkel toplum üzerine onlar tarafından ortaya koyulan görüşleri doğruladığına kanaat getiriyor.

Bunun üzerine "Marks'ın bir vasiyetinin yerine getirilmesi" olarak gördüğü bu çalışmayı tamamlayarak 1884 yılında bu kitabı yayınlıyor.

Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni'nde Engels, bugünkü anlayışla "normal" aile yapısının aslında tarihin tüm dönemlerinde varolmadığını, bugünkü anlamıyla aile yapısının ve bununla birlikte kadınların ezilmesinin sınıflı toplumların gelişmesiyle birlikte ortaya çıktığını; devlet aygıtı gibi ailenin de egemen sınıfın özel mülkiyetini kontrol etmesinin bir aracı olarak geliştiğini gösteriyor.

Bilim, felsefe, devrimci teori

Engels'in bir çok kitabının Türkçe çevirileri mevcut. Sol Yayınları tarafından yayımlanan kitaplar oldukça ucuz. İki kategoriye ayrılıyor, Engels'in tek başına yazdıkları ve Marks'la birlikte oluşturdukları metinler.

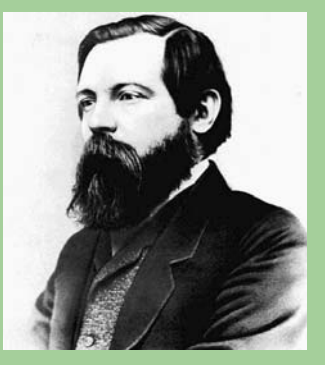

Engels kitapları:

- Komünizmin İlkeleri
- Hakiki Sosyalistler
- Doğanın Diyalektiği
- Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni
- Anti-Dühring
- Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm
- Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu
- Tarihte Zorun Rolü
- Köylüler Savaşı
- Almanya'da Devrim ve Karşı-Devrim
- İngiltere'de emekçi sınıfın durumu
- Konut Sorunu
- Büro ile Barikat Arasında

Marks ve Engels'in ortak çalışmaları:

- Kutsal Aile
- Alman İdeolojisi
- Komünist Manifesto
- Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi
- Anarşizm Üzerine
- Nüfus Sorunu ve Malthus
- Seçme Yazışmalar (1844-1895, 2 kitap)
- Basın Söyleşileri

19. yüzyılda İngiltere'de bir işçi mahallesi . Kadınlar ve çocuklarda dahil günde 14-16 saat çalışmak zorundalardı.

"Adil bir iş günü karşılığında adil bir ücret"*

Bu, son 50 yıl boyunca, İngiliz işçi hareketinin sloganı oldu. Bu sloganın, örgütler arası güçbirliğini yasaklayan, sendikaların gelişmelerini önleyen yüzkarası yasanın kaldırılması sırasında, büyük hizmetleri oldu. İngiliz işçileri, Avrupa emekçi sınıflarının başını çektiği zaman, şanlı çartist hareketi döneminde daha da büyük hizmetler gördü. Ama tarih hızla ilerliyor. Ve 50 yıl, hatta 30 yıl önce istenen ve yararlı olan şeyler, şimdi değişti ve yararlanılamaz hale geldiler. Eski ve saygıdeğer savaş narası da bunlardan biri değil mi?

Adil bir işgünü karşılığında adil bir ücret mi? Peki adil bir ücret nedir, adil bir işgünü nedir? Toplumun gelişmesine hükmeden yasalara, bunlar nasıl koşullanır? Bu soruya bir yanıt alabilmemiz için, ne ahlak ya da adalet bilimine, ne de herhangi bir "insanlık", adalet ve hatta iyilikseverlik duygusuna başvuracak değiliz. Yasal yönden ahlaki ve hatta adil olan şey, toplumsal açıdan neyin adil olduğunu ya da neyin adil olmadığını, ancak üretimin maddi olgularının yargısına dayanan bir bilim, ancak ekonomi politik ortaya koyabilir.

Öyleyse, ekonomi politiğe göre, adil bir ücret nedir, adil bir işgünü nedir? Kısaca, serbest pazarda, üstenci ile işçi arasındaki rekabetin koşullandırdığı biçimde, ücret düzeyi ve bir günlük emeğin yeğinliğinin süresidir. Peki bu tarzda belirlenen nedir?

Adil bir ücret, normal durumlarda, işçinin kendi ortamının ve ülkesinin koşullarına uygun olarak, kendisine çalışma ve yeniden üreme olanağı sağlayacak araçları edinmesi için gereksindiği para tutarıdır. Gerçek ücret, sanayideki çalkantılar sebebiyle, bazan bu ortalamanın altında, bazan da üstündedir.

Adil bir işgünü, işçinin bütün emek-gücünün, ertesi gün aynı emek miktarını veremeyecek hale gelmemek üzere, her gün gerçekten sağladığı emek-süresi ve çabasıdır.

Sürekli olarak meydana gelen bu çevrim şöyle betimlenebilir: İşçi, bütün emek-gücünü, yani bu işi sürekli bir biçimde yapabilecek durumda kalmak üzere sağlayabileceği kadarını kapitaliste verir. Bunun karşılığında, kapitalistten her gün aynı işi yeniden yapabilmesi için kendisine gerekli olduğu kadar -fazla değil- geçim aracı kalır. Eşsiz bir adillik!

Ama işe daha yakından bakalım. Mademki iktisat öğretimlerine göre, ücret ve emeği rekabet koşullandırıyor, adil olma, her iki yanın, bir iş sözleşmesi yaptıklarında eşit koşullarda ve aynı durumda olmalarını gerektirir gibi gelir insana. Ama iş böyle değildir. Eğer kapitalist işçi ile anlaşamazsa, bekleyebilir ve sermayesinden yiyerek yaşayabilir. İşçi ise bunu yapamaz. O, ancak ücretiyle yaşayabilir ve bu yüzdendir ki, en kötü koşullarda işi kabul etmesi gereklidir. Açlık korkunç bir şiddetle yakasına yapışır. Ama gene de burjuva sınıfın iktisatçıları bunun adilliğin doruğu olduğunu iddia ederler.

Ama bu da, gene saçmalıktan başka bir şey değildir. Yeni işyerlerinde mekanik kuvvetin ve makinelerin kullanılması, eski işyerlerinde makinelerin yaygınlaşması ve yetkinleşmesi, sürekli olarak birçok insanı işlerinden etmektedir. Ve bu işten yoksun kalma, sanayinin, artan emek-gücünü yeniden hizmetine alabilmesi durumundan çok daha büyük bir hızla artmaktadır. Bu artan fazla emek-güçleri, sermayeye yedek bir sanayi ordusu sağlar. Pazar konjonktürü kötü olduğu zaman, işçi açlıktan kırılabilir, dilenebilir, çalabilir ve hatta "işevi"ne gidebilir. Yedek ordunun son erkeği, son kadını ve son çocuğu iş bulamadıkları sürece -ki, bu da kendi başına alabildiğine bir aşırı üretim dönemini varsayar- rekabet, ücretleri sıkıştırıp durur, bir yandan da emeğe karşı savaşımında sermayenin iktidarı, yedek ordusunun varlığıyla büsbütün güçlenir. Sermaye ile rekabetinde işçi, yalnızca açlığa itilmez, bir de ayağına sımsıkı perçinlenmiş bir prangayı sürüklemek zorundadır. Ve bu da, kapitalist ekonomiye göre adillik denen şeydir.

Şimdi de sermayenin bu "adil" ücretleri ne ile ödediğini araştıralım. Elbette ki, sermaye ile. Ama sermaye hiçbir değer üretmez. Toprak dışında biricik servet kaynağı emektir. Sermaye, birikmiş emeğin meyvesinden başka bir şey değildir. Bundan, işçilerin ücretlerinin emekle ödendikleri sonucu çıkar; işçi bizzat kendi emeğinin meyveleriyle ödüllendirilir. Yürürlükte olan adillik anlayışına göre, işçinin ücreti, işçinin emeğinin meyvelerinin tümünden meydana gelmeliydi. Ama bu, ekonomi politiğe göre, adil bir şey olmazdı. Tersine, işçinin emeğinin meyvelerine kapitalist tarafından elkonulmuştur, ve işçi, ancak gerekli geçim araçlarını alır. Ve tamamıyla "adil" olan bu rekabetin ereği, çalışanların ürünlerinin çalışmayanların ellerinde toplanıp birikmesi ve bu ellerde, böylece biriken serveti üretmiş olanların tümünün omuzlarına kölelik zincirlerini yüklemenin en güçlü aracı haline gelmesidir: adil bir emek karşılığında, adil bir ücret.

Yukarıda söylediklerimizden, açıkça ortaya çıkar ki, eski slogan, zamanında, yararlı olmuştur. Ama şimdi artık hiçbir hizmette bulunamaz. Öyleyse işçiler eski savaş naralarını gömsünler ve yerine daha iyisini, yani: "Üretim araçlarının: hammaddelerin, fabrikaların ve makinelerin emekçi halkın eline geçmesi!" sloganını koysunlar.

Friedrich Engels

* Bu makale 1880 yılında, Londra'da, *The Labour Standard*'da yayınlanmıştır.

sosyalist işçi

Genç grevciler

Kamu çalışanlarının uyarı grevi çok etkili odu. Grev, toplumda ve siyasal alanda politik bir yarılmanın tüm hızıyla sürdüğü bir dönemde gerçekleşti. Kürt açılımı adını alan süreç bir yandan, "Kafes Operasyonu" adıyla bilinen yeni darbe ve provokasyon girişimlerinin açığa çıkması öbür yandan, Danıştay'ın meslek liseleri ile ilgili katsayı kararı diğer yandan milyonlarca insanın kafasını meşgul eden temel politik meseleler olarak öne çıkıyor.

Bir günlük uyarı grevi, yüz binlerce kamu çalışanının katılımıyla gerçekleşirken, katılımın kitleselliğinde düşük maaş zamları, hak kayıpları gibi nedenlerin yanı sıra yüz binlerce insanın politik tartışmalara katılmak istemesi de önemli bir etken oldu.

Hem işyerlerinin önünde atılan sloganlarda hem de yürüyüşlerde "Yaşasın halkların kardeşliği" vurgusunun öne çıkması bir yandan KESK'in yıllardır Türk ve Kürt emekçilerin ortak örgütü olmasından ama aynı zamanda da emekçilerin politik sorunlara duyarlı olmasından kaynaklanıyor.

Doğru! Ne denmesi gerektiği konusunda emekçiler net bir slogana sahip değillerdi.

Doğru! Grev esas olarak yoksulluğa karşı ve grev hakkı için örgütlendi.

Ama yüz binlerce emekçinin greve katılması politik bir huzursuzluğun, politik tartışmalara aktif bir biçimde katılma isteğinin de ürünüdür.

Tam da burada geleneksel solun köhne sloganlarıyla eyleme katılan yüz binlerce insanın ruh hali arasındaki büyük farklılık açığa çıkıyor. Yeni, genç kamu emekçileri grevin dinamik gücünü oluşturdu. Yüzünü yeniye dönen, bir yandan hakları için mücadele ederken bir yandan da özgürlük için sokağa çıkan, esas olarak yeni bir sol hareketin kitlesel aktivizminin zeminlerinden birisini oluşturacak olan emekçiler alanda, bildik ve kırk yıllık sendika liderliklerinin sloganlarıyla yüz yüze geldiler. "Vatanın işgal altında" olduğunu anlatan şarkılar, IMF'ye karşı Türkiye'nin bağımsızlığını savunan milliyetçi sloganlar geleneksel sol örgütlere üye sendikacılar tarafından atıldı.

Ama bu sefer değişik bir şey daha oldu. "IMF defol bu memleket bizim" sloganı her atıldığında emekçilerle birlikte yürüyen devrimci marksistler "IMF defol bu gezegen bizim" sloganını attı ve bu slogan hakim oldu.

"Kürt halkına özgürlük" sloganı hakim oldu.

"Birleşen işçiler yenilmezler" sloganı etkili oldu. Küresel direnişi vurgulayan, halkların kardeşliğini vurgulayan, ırkçılığa karşı çıkan sesler, ekonomik hakları savunan sloganlarla birleştiğinde çok büyük bir etki yaratabilir.

Milliyetçilik, Osmanlı'ya dönüş paranoyası, işgal altında yaşadığımız ve Türkiye'nin bölünmek üzere olduğu histerisi emekçileri bölen, hakim olduğu oranda çarpıtılmış fikirlerle işçilerin mücadelesini kazanmasını engelleyen bir politik hat sunuyor.

Başarılması gereken, milliyetçilere meydanın boş olmadığını göstermektir. İstanbul'daki yürüyüş sırasında ADD yüzlerce kamu çalışanı tarafından ıslıklanmıştır.

Türk bayraklarının arkasına gizlenen Ergenekoncuların cesareti kırılmıştır. Miting alanına gelmeleri engellenmiştir.

Kamu çalışanları hareketi, bu uyarı grevinden aldığı güçle hükümeti köşeye sıkıştırmak için mücadelenin devamlılığını sağlamalıdır. Büyük bir kampanya örgütleyerek yeni eylemler hazırlanmalıdır. Bir yandan da kamu emekçileri hareketinin tabanında genç, yeni, kafası net, kadınların ağırlıkta olduğu dinamik kesimlere güven verilmelidir. Bu kesimler kendine güven kazandığında emekçileri bölen fikirler ve geleneksel sol milliyetçiliğin, hareketin kazanmasını engelleyen illüzyonları da yenilmiş olacaktır.

Kapitalizm cinsiyetçiliği kadınlara yönelik şiddeti körüklüyor

Bundan 47 yıl önce 25 Kasım'da, Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı özgürlük mücadelesi veren üç kız kardeş diktatörlüğün askerleri tarafından tecavüze uğrar ve vahşice öldürülür. 1981 yılında Dominik Cumhuriyeti'nde toplanan Latin Amerika Kadın kurultayında bu gün "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edilir. 1985 yılında Birleşmiş Milletler de bu günü kabul eder.

Kadın, bu sistem içinde hayatının her evresinde şiddetle karşı karşıyadır. Şiddet, tecavüz ve cinayetle kısıtlı değildir. Özel yaşamda ve toplum içinde kadını cinsel, psikolojik, fiziksel zarara uğratan, baskı altında tutan tehdit ve davranışlar, kadına yönelik şiddet tanımı kapsamındadır. Bu şiddet sadece evde değil sokakta, işyerinde, gözaltında, örgütte ve toplumsal yaşamın birçok alanında kadının karşısına çıkar. Ev içindeki eşitsiz iş bölümünün, kadınların omuz larına yüklediği sorumluluklara, ütülenmesi gereken gömlekleri dışında cinsel ihtiyaçları karşılanması beklenen koca da dâhildir. İş hayatında ucuz iş gücü olarak görülen kadın ayrımcılığın muhatabıdır. Bu şiddet yaşam koşullarının daha zor olduğu bölgelerde ve savaş zamanlarında daha da artar. Kadınlar yiyeceğin ve suyun kısıtlı olduğu bölgelerde bu ihtiyaçları karşılamak için kilometrelerce yol yürümek zorundalar ve bir kısmı bu yollarda ölmektedir. Savaş bölgelerinde ise askerlerin tecavüzüne ve işkencesine en açık grubu oluşturmaktadırlar.

Cinsiyetçi fikirler ve söylemler şiddeti meşrulaştırdığı gibi şiddete uğrayan kadının sessiz kalmasına da neden olur.

Kadına yönelik şiddeti tüm toplumda meşrulaştıran cinsiyetçi fikirlerdir. Cinsiyetçi fikirler ve söylemler şiddeti meşrulaştırdığı gibi şiddete uğrayan kadının sessiz kalmasına da neden olur. 2008 yılı Türkiye Nüfus ve Sağlık araştırmasına göre, maruz kaldığı şiddeti haklı gören kadınların oranında azalma olsa da, kocaları ile tartışmamaları gerektiğini düşünen kadınların oranı yüzde 40.

Kadına yönelik şiddetin, ayrımcılığın önlenmesi, mağdurların korunması için yasal tedbirlerin alınması gerekiyor. Son yıllarda çıkarılan yasalar önemli olsa da, kâğıt üzerinde yapılan düzenlemelerin somut hayatta sorunu çözmek konusunda yeterli adım olmadığı açık. Cinsiyetçiliğe karşı verilen mücadele, ayrımcılığın olmadığı, eşit bir dünya kurulması için verilen antikapitalist mücadeleden ayrı düşünülemez. Ancak gündelik yaşamda örgütlü mücadele ile kadınların bir dizi talebinin gerçekleşmesi mümkündür. Kendi içinde pozitif ayrımcılık uygulayan ve pratik olarak da cinsiyetçiliğe karşı net duran sendikaların mücadelesi kadınların iş yaşamındaki taleplerinin kazanılmasını sağlayacaktır. Cinsiyetçiliğe karşı mücadele, sadece fiziksel şiddetin karşısında durmakla yürütülemez. Cinsiyetçiliği kıracak olan şey, hayatın her alanında bu konuda tutarlı davranmaktır.

Meltem Oral
Hazal Öztetikler

Sistematik taciz ve tecavüz

■ Dünyada her üç kadından biri hayatı boyunca dövülüyor, cinsel ilişkiye zorlanıyor yada taciz ediliyor.

■ "Çalışma Yaşamı ve Kadın Sağlığı" konulu araştırmaya göre Türkiye'de tüm taciz olaylarının yüzde 46'sı işyerlerinde gerçekleşiyor ve bunların yüzde 8'i ölümle sonuçlanıyor. Erkeklerin ağırlıkta olduğu ağır sanayi iş koşullarında çalışan kadınlara yapılan tacizler işyeri tacizlerinin yüzde 24'ünü oluşturuyor.

■ Bosna - Hersek'te, 1992 yılındaki 5 ay süren çatışmalar sırasında 20,000 - 50,000 arası kadın tecavüze uğradı. (IWTC. Küresel Kadın Ağı #212. 23 Ekim 2002).

■ Kosova'daki bazı köylerde ergenliğe ulaşmış kadınların %30'u Sırp kuvvetlerinin tecavüzüne uğramıştır. (Uluslararası Af Örgütü, 27 Mayıs 1999).

■ Britanya'da tecavüze uğramış kadınların sadece %13'ü saldırıyı polise bildiriyor.

■ Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!
devrimci sosyalistlere güç ver
www.dsip.org.tr

Yeni sol ve işçi sınıfı

Yeni bir kitlesel sol parti hangi toplumsal tabana dayanmalı, hangi politikaları izlemeli?

SHP Genel Başkanı **Hüseyin Ergün**'a göre işçi sınıfı yeni sol politikalarda merkezi bir rol oynayamaz:

"*İşçi sınıfı demokratiktir, çünkü her zaman bir takım haklar talep eder. Fakat işçi sınıfı ilerici değildir. Çünkü işçi sınıfı üretim güçlerini geliştirme peşinde koşmaz. Aksine bu bakımdan muhafazakârdır. Mesela hiçbir sendikanın üretim gereçlerini geliştirme diye bir talebi yoktur. Bilgisayarın üretim sürecine girmesini istemez. Bu direnç de ilericilik demek değildir tabii. Bu direnç, tutuculuktur.*"[1]

Taraf Gazetesi yazarı ve 10 Aralık Hareketi üyesi **Erol Katırcıoğlu** İstanbul'da gerçekleşen bir toplantıda şöyle bir çözümleme öne sürdü:

"*Bu hareketin tabii ki kapitalizmle bir derdi var ama sadece emek eksenli bir siyasi hareket bugün cevap üretemez. Kimlik politikalarını dışlayamayız.*" [2]

Sadece sosyal-demokrat politikacılar değil radikal düşünürler de benzer bir yaklaşıma sahip. İtalyan otonomcu düşünür **Antonio Negri**'ye göre yeni sol, artık merkezi önemini yitirmiş işçi sınıfına değil, işçilerin de bir parçası olduğu "çokluk"u veri almalı.[3]

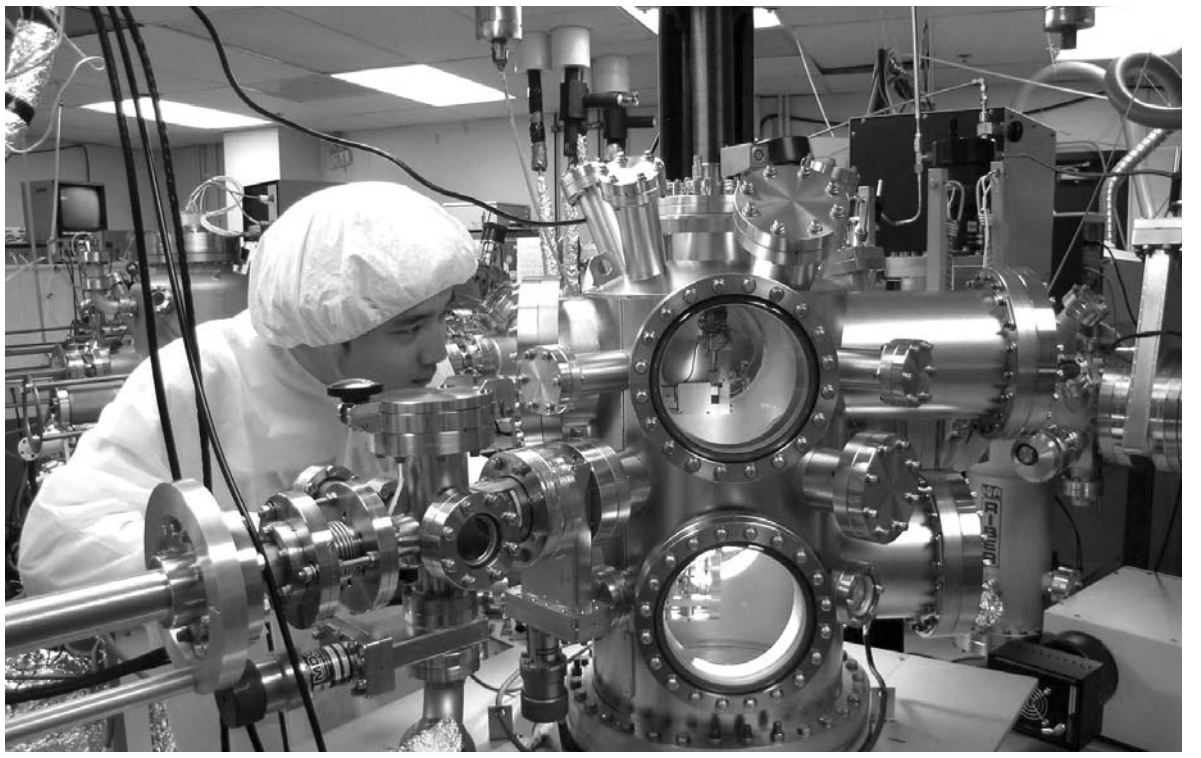

İşçi deyince akla gelen

Karl Marks Kapital'in ilk fasiküllerini yazdığında İngiltere'de işçi sınıfının en kalabalık kesimi hizmetçilerdi. **Marks**'a evde temizlik yapan hizmetçi ve bir madenci gibi ürünü taşıyarak artı-değer sürecinin gerçekleşmesini sağlayan şoför de işçi sınıfının bir parçasıydı.

Friederich Engels'e göre üretim araçları karşısında mülk sahibi olmayan, hayatta kalabilmek için emek-gücünü satmak zorunda kalan ve üretim sürecinde hiçbir denetimi olmayanlar işçiydi.

Örgütlü-örgütsüz, işçi-memur-kadrolu-sözleşmeli, mavi yakalı-beyaz yakalı, düzenli-düzensiz kentte ya da tarımda çalışanlar işçidir, kolektif emekçi sınıfın bir üyesidir.

Marks ve **Engels**'in düşüncesinin tersine stalinist ve sosyal-demokrat akımlar, işçi sınıfını asıl olarak sanayi işçilerinden ibaret görür.

20. yüzyıla bakıldığında işçi sınıfı hareketi, kapitalist endüstride kol emeği kullanarak çalışan "mavi yakalı" işçilerin hareketiydi. 20. yüzyılın sonunda ise bu durum köklü değişikliklere uğradı.

Batı'da sanayi işçilerinin bir parçası olduğu 1968 isyanı yenildi. Aynı dönem baş gösteren kapitalizmin krizi sonucu egemen sınıf, Keynesçi sosyal devlet politikasını reddetti ve yeni-liberal doktrini uygulamaya soktu. Sanayi işçileri kendilerini hedef alan özelleştirme, sendikasızlaştırma, sosyal hakların budanması politikalarını önleyemedi. Gelişmiş kapitalist ülkelerde bazı sanayi sektörleri kapanırken ABD'de ve Çin'de olduğu gibi bazı ülkelerde sanayi işçilerinin sayısı artmaya devam edeckti.

Doğu'da sanayi, işçileri ve sınıf politikasıyla özdeşleşen Rusya ve Doğu Avrupa'daki stalinist rejimler, 1989-1991'de bizzat sanayi işçileri tarafından yıkıldı. Milyonlarca insan, "işçi sınıfı iktidarı" adı altında işçi sınıfını ilkel baskı ve sömürü koşullarında yaşatan rejimler yerine kapitalist Batı'yı seçti.

Komünist partiler bu süreçte sosyal-demokratlaşırken sosyal-demokrat akım yeni-liberal doktrinin savunucusu oldu. Kitlesel sol partilerle sendikalar arasındaki bağ koparken, işçi sınıfı temsil edilmemeye başlandı.

Yeni-liberal politikalar her alanın piyasaya bağlanmasını hedefliyordu. Finans ve sigortacılık binlerce ücretliyi istihdam eden yeni sektörler olarak öne çıktı. Sermayenin eğitime ve sağlığa girmesi binlerce ücretli emekçinin bu alanda istihdam edilmesini sağladı. 2000'lerin başında vasıflı emek, sadece üretim ya da montaj bandında çalışmakla değil, bilgisayar ve yazılım kullanmayla da tanımlanmaya başlandı. Öğretmen, doktor, çöpçü, servis şoförü de işçidir.

Dünya nüfusunun yarısı

"*Deon Filmer'e göre 1990'ların ortasında dünyada 379 milyon insan sanayide, 800 milyon insan hizmet sektöründe, 1.074 milyar insan ise tarımda çalışıyor. Bunların sanayide yüzde 58'i, hizmet sektöründe ise yüzde 65'i ücretli, yani gerisi kendi işinde çalışıyor. Bu durumda dünyada üçte biri sanayi sektöründe çalışan 700 milyon ücretli işçi var. Aileleri ile birlikte bir buçuk, iki milyar insan demektir bu. Yani dünya nüfusunun üçte biri. Buna tarım işçilerini, topraksız köylüleri de eklersek, işçi sınıfının sayısı daha da artar ve dünya nüfusunun yarısı haline gelir.*"[4]

Bu hiç de **Hüseyin Ergün**'un bahsettiği tutucu sınıf değil. Üretimde bilgisayar kullanımı en ufak atölyelere bile çoktan girmiş durumda.

Üç kişinin yaptığı işi tek başına yapmak zorunda olan veznedar için bir para sayma makinesi ne ifade ediyorsa Tuzla'da çalışan bir tersane işçisi kaynak makinası için aynı şeyi hissediyor. Kol gücüyle treni hareket ettiren makinist yasal olarak "memur" olarak tanımlanırken içerde bilet kesen arkadaşı işçi statüsünde çalışıyor.

İşçi sınıfının devrimci potansiyeli kapitalist üretim süreci içinde tuttuğu yerden kaynaklanır. Bir işçinin çıkarı diğer işçiyle rekabet etmek değil birleşmektir. Üretimin kolektif karakteri, işçilere kolektif davranma yeteneğini verir.

Kârın kaynağı 21. yüzyılda da işçilerin ödenmemiş emeğidir. 19. ve 20. yüzyıla göre bugün devasa bir işçi sınıfı var. Grev artık sadece bir otomobil fabrikası çalışanların gücünün göstergesi değil. Okullarda, hastanelerde, havaalanlarında, devlet dairelerinde de yapılabilir. Genel grevin etki gücü ise kat be kat arttı.

İşçiler ve politika

Yeni bir kitlesel sol parti ihtiyacı tam da buradan doğmaktadır. Siyasetteki boşluk, son 20 yıl öncesine kadar CHP tarafından temsil edilmiş işçilerin çıkarlarını savunacak bir partinin yokluğundan doğmaktadır. Küresel ölçekte de durum budur.

Bu sınıf sadece ekmek ve peynirle mi ilgilenmektedir? Tutucu sendika liderlerini mi izlemektedir?

Almanya'da Sol Parti, sadece sermaye politikalarına karşı sosyal adaleti değil, savaşa, ırkçılığa karşı çıktığı ve göçmen haklarını savunduğu için işçi sınıfından oy alıyor. Sadece Opel'de çalışan ve IG Metal Sendikası üyesi işçiler değil, bir lokantada bulaşıkçılık yapan göçmen kadın işçilerin de taleplerini savunuyor.

Türkiye'de de işçiler uzun zamandır "dar sınıf çıkarlarıyla" ilgilenmiyor. Darbe, Ergenekon, Kürt sorunu, ırkçılık gibi toplumun tümünü etkileyen politik bölünmeleri bu toplumun bir parçası olan işçi sınıfı da belirliyor. Kutuplaşmanın ekseni tamamen politik, bu yüzden yeni-liberal sağlık sistemi ve emeklilik hakkının gasp edilmesi gibi sorunlar için mücadeleye bir türlü varılamıyor.

İşçiler kafası boş varlıklar değil. **Antonio Gramsci**, *saf kendiliğindenlik yoktur* der. İşçi aynı anda Dersimli, kadın, eşcinsel, dindar ya da Türk olarak da düşünebilir.

Vladimir Lenin ve **Rosa Luksemburg** gibi sosyalistler, ekonomi ve siyaset ayrımını koyan sosyal-demokrasiye karşı çıkmıştı. Ekonomik mücadeleler politik mücadeleleri yaratabileceği gibi tersi de mümkündür. İşçi sınıfının devrimci bir sınıf olduğunun farkına varması diğer ezilenlerin sorunlarına sahip çıkması ve ezen devlete karşı mücadele etmesiyle mümkün. Ezilenleri özgürleştirecek yegane güç, kapitalizmi yıkma gücü ise işçi sınıfının elinde.

Yeni bir kitlesel sol parti, krizin faturasını ödemek zorunda bırakılan milyonlar gibi tüm ezilenlerin haklarını savunmalı. "Emek ekseni" ve "kimlik ekseni" gibi gerçek hayatta varolmayan ayrımlara kapılmamalı.

Volkan Akyıldırım

1. SHP Genel Başkanı Hüseyin Ergün'ün Neşe Düzel'le röportajı, 16/05/2009 - *Taraf* Gazetesi
2. Yeni parti için akademisyenler toplantısı-Bilgi Ü., 21/11/2009
3. Michael Hardt ile birlikte *İmparatorluk*, 2008, Ayrıntı Yayınları
4. Doğan Tarkan, günümüzde işçi sınıfının yok olduğu tezlerini ampirik bulgularla çürütüyor, *Taraf* Gazetesi, http://www.dsip.org.tr/content/isci-sinifi-bitiyor-mu-dogan-tarkan

POLİTİKANIN ABECESİ...

İ

İŞÇİCİLİK

İşçicilik ya da sıkça kullanılan tabir ile uvriyerizm sosyalizm saflarındaki ekonomist sapmayı ifade etmek için kullanılır. Uvriyerizm sözcüğü Fransızca "ouvrie" yani "işçi" sözcüğünden gelmektedir. İşçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağını ve işçi sınıfını, teorisinin merkezine yetiştiren klasik marksist anlayış ile işçicilik birbiriyle karıştırılmamalıdır. İşçicilik, marksizmin tersine ekonomi ile politika arasındaki bağı görmezden gelerek ekonomik eğilimi öne çıkartır ve işçi sınıfı içinde kök salmış olan daha geri eğilimlere tabi olur. Bu bakımdan işçicilik, işçi kuyrukçuluğu olarak da tanımlanabilir.

İşçi kuyrukçuları; her tür siyasi soruna gözlerini kapatıp, bunu da marksizm olarak formüle ederler. Buna göre işçi sınıfının ekonomik sorunları dışında hiçbir şey önemli değildir. Siyasal özgürlükleri savunmak, sınırsız söz söyleme ve örgütlenme özgürlüğünü savunmak gibi konular önem taşımaz. Kadınların özgürlüğü, eşcinsellere dönük ayrımcılığa karşı mücadele ya da demokrasi mücadelesi işçi sınıfından kopmaktır. Dolayısıyla uvriyeristler egemen fikirlerin işçi sınıfı içindeki hâkimiyetine karşı bir mücadele yürütmez, tersine egemen fikirlerin etkilerine teslim olur. Bu, sendikalist eğilimlerde en açık biçimiyle görülebilir.

Oysa marksizmin işçi sınıfını pratiğinin ve teorisinin merkezine yerleştiren yaklaşımı, işçi kuyrukçuluğundan tamamen farklıdır. Marks, işçi sınıfının kapitalizm içinde tuttuğu merkezi konumdan dolayı nesnel bir kategori olarak devrimci olduğunu söyler. Elbette işçi sınıfı normal zamanlarda işini yapıp parasını kazanmaya çalışan, yabancılaşma içinde yaşayan insanlardan oluşur. Marks, işçi sınıfının nesnel bir kategori olarak sınıftan (kendinden sınıf), devrimci bir sınıfa (kendi için sınıf) dönüşmesinin mümkün olduğunu söyler. Bunun yolu ise kapitalizmin bir aşamada kendiliğinden mücadeleye ittiği işçilerin bu aşamada egemen fikirlerden kopma noktasına gelebilmesidir. Elbette, işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır ancak bu, işçi sınıfı içindeki egemen fikirlere karşı mücadele etmeyi kapsayan bir süreçtir. Gramsci'nin dediği gibi saf kendiliğindenlik yoktur. Bu sebeple devrimci marksistler işçi sınıfının en mücadeleci kesimini bünyesinde toplayan ve egemen fikirleri her düzeyde yıkmaya çalışan, tüm ezilenlerin mücadelesinde yer alan bir partinin gerekliliğini savunurlar.

Can Irmak Özinanır

marksizm sohbetleri

Ekim devrimi ve milli sosyalizm

Ekim devriminin üzerinden 92 yıl geçti. Rusya'da gerçekleşen 1917 devrimi sadece sayısız deneyimi ve işçi sınıfının devrimci gücünü kanıtlayan en önemli ayaklanma olması nedeniyle değil, devrimin ardından yaşananların hem dünya hem de solun tarihini derinden etkilemesi nedeniyle de çok önemli.

Bugün Türk soluna buram buram sinmiş olan milliyetçiliğin kökenleri Ekim devriminin ardından yaşanan mücadele döneminde yatıyor. Sosyalizmin milli bir toplumsal örgütlenme biçimi alabileceğini düşünenler, tek bir ülkede sosyalizmin kurulabileceğini düşünenler, tarihsel olarak, bir hizbin, Ekim devriminin işçi demokrasisi üzerinde yükselen tüm enternasyonalist kazanımlarını gasp eden bir karşı devrimci gücün değerlerini savunuyor.

Milli bir sosyalizm olabileceğini düşünmelerinin nedeni, kendi egemenliğini, zorbalığını, şiddetini kullanarak kapitalist üretimi yeniden örgütleyen stalinist bürokrasinin "milliyetçi sosyalizm" teorisini savunmaları.

Oysa, tek bir ülkede sosyalizmin kurulmayacağı, ütopik, maceracı ve entelektüellerin uydurması değil, bilimsel sosyalizmin vaz geçilmez bir öğesidir. 1917 devriminin gerçekleşmesine yardımcı olan Bolşevik Partisi'nin tüm üyeleri için, sosyalist devrimin ancak dünya çapında zafere ulaşabileceği ve tek bir ülkede devrimin yaşaması için özelikle ekonomisi gelişkin kapitalist ülkelerin işçi sınıfının bu devrimi tamamlaması gerekliliği kesin bir koşuldu.

Bu yüzden Lenin, 1905 yılında Rusya'da, Avrupa sosyalist devrimleri gerçekleşmeden bir sosyalist devrimi bile mümkün görmüyor ve şöyle diyordu: "Rus proletaryası artı Avrupa proletaryası devrimi örgütleyecekler. Böylesi koşullarda Rus proletaryası bir ikinci zafer kazanabilir. Dava hiç de umutsuz değildir. İkinci zafer Avrupa'da sosyalist devrim olacak. Avrupalı işçiler bize 'nasıl yapılacağını' gösterecek ve sonra onlarla beraber sosyalist devrimi yapacağız."

Lenin tek bir noktada yanıldı: Rus işçileri, sosyalist devrimi, tek başlarına gerçekleştirdi. On milyonlarca köylünün desteğini alan yüz binlerce işçi, önce Çarlık rejimini, ardından kapitalist egemenlik ilişkilerini alt üst etti.

Rus devrimi bir parti darbesi değil, milyonların aşağıdan yaratıcı eyleminin ürünüydü. Lenin, devrimden sonra 7. Parti Kongresi'nde, "Devrimimizin yaptığı bir kaza değil... o bir parti kararının ürünü değil... o yığınların kendilerinin kendi sloganlarıyla, kendi güçleriyle yarattıkları bir devrim... Sosyalizm bir azınlık, bir parti tarafından tamamlanamaz. O sadece on milyonlar kendi kendilerine yapmayı öğrendikleri zaman tamamlanabilir." diyordu.

Ekim devrimi kelimenin tam anlamıyla bir işçi devrimiydi, aşağıdan bir kitle hareketinin en keskin virajıydı ama devrim gerçekleştiği andan itibaren, tam da dünya devrimi imdada yetişemediği için, tek bir ülkedeki işçi iktidarı tek başına kaldığı için deforme olmaya başladı.

Mart 1918'de, devrimin daha altıncı ayı dolmadan yapılan kongrede Lenin şu çığlığı atıyordu: "Dünya tarihsel bakış açısından ele alındığında, eğer diğer ülkelerde devrimci hareketler olmazsa, eğer yalnız kalırsak devrimimizin nihai zaferinin şansının olmadığına hiç şüphe yoktur...Tekrar ediyorum, bütün bu zorluklardan kurtuluşumuz bütün-Avrupa devrimindedir... mutlak doğru odur ki, bir Alman devrimi olmazsa hakkımızda hüküm verilmiş demektir... Eğer Alman devrimi gelmezse, her halükarda, akla gelebilecek bütün koşullar altında hükmümüz verilmiş demektir."

Alman devrimi imdada gelmedi, gelemedi. 1918-1923 yılları arasında Almanya'da işçi sınıfının kahramanca tüm ileri hamleleri yenildi. Ve Rus işçilerinin hükmü verilmiş oldu. Alman devriminin yenilgisi, Ekim devriminin yenilgisi anlamına geldi.

Rusya'da tek başına kalan işçi demokrasisi ekonomik çöküntüyle, emperyalist işgalle, iç savaşla tek başına mücadele ederken, kaçınılmaz bir biçimde sönümlenmeye başladı. Devrim yapan ve devrimden sonra dünyanın tüm şiddetine maruz kalan Rus işçileri sadece yalnız kalmadılar, bu yalnızlık içerisinde yok olmaya başladılar. Yok olmayan tek şey, sınıflar mücadelesiydi ve Ekim devrimi hakkında Lenin'in sözünü ettiği hükmü, Çarlık döneminin subaylarıyla, memurlarıyla, bürokrasisiyle, işletme müdürleriyle uzlaşan stalinist klik verdi.

Tek ülkede sosyalizm teorisi, işte bu stalinist bürokrasinin egemenliğinin ideolojisidir. Alman devrimi imdada gelemediği, dünya devrimi yetişemediği için Rus işçi sınıfı şekillenmesini yitirir, işçi demokrasisi dağılır ve yerine asker-bürokrat-parti iktidarı kurulurken, bu iktidarın dünya devrimini troçkist bir ucube olarak ilan etmesinden daha doğal ne olabilir ki?

Varlık temeli dünya devriminin gerçekleşmemesi ve giderek uluslararası işçi isyanlarının engellenmesi olan stalinist bürokrasinin kanlı egemenliğinin ideolojik kılıfı olarak milli bir sosyalizm teorisi geliştirmesi doğal da, doğal olmayan bugünün bazı "komünist ve solcularının" hala kendi milliyetçiliklerine marksizmi tanık göstermeye çalışmaları.

Şenol Karakaş

Karl Liebknecht'in yazıları kitap olarak yayımlandı

Militarizme karşı sınıf mücadelesi

Lenin 1914 yılının Ağustos ayını savaşın başlangıç tarihi olarak değil, Alman sosyal demokrasisinin işçi sınıfına ihanetinin tarihi olarak tanımlar. Alman Sosyal Demokrat Partisi(SPD)'nin de desteklediği yurtsever propagandanın yarattığı hava, azınlık olan savaş karşıtı sosyalistleri bastıran bir güçtü. Savaşa karşı devrimci bir tutumun varlığının kamuoyuna duyurulabilmesi bile ancak aralık ayında, o dönem parlanmentoda olan sosyalist milletvekili Karl Liebknecht'in savaş kredileri aleyhine oy kullanmasıyla gerçekleşti. Liebknecht'in militarizm karşıtı tutumu yeni bir haber değildi. 1904'te SPD kongresinde, gençlik arasında anti-militarizm propagandası yapılması konusunda bir karar çıkması gerektiğini anlatmıştı. Partinin bu konuda tavır almasının gerekliliğini anlatmaya ilerleyen yıllarda da devam etti.

Savaşın yarattığı tahribat keskinleştikçe, savaş karşıtlarının sesi de çoğalmaya başladı. Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht'in liderliğindeki Spartakistler Sosyal Demokrat Parti'nin sol kanadını oluşturuyorlardı. Spartakistler "düşman içeride" sloganıyla, kendi işçi sınıfına başka bir ülkenin işçi sınıfını kırdıran Alman burjuvazisine ve devletine karşı mücadele etmek gerektiğini anlatıyordu. Sosyalistlerin tutumu, emperyalist savaşı, ezilen sınıfların kendilerini ezenlere karşı yürüttükleri bir iç savaşa dönüştürmekti.

Kendi egemen sınıfına karşı mücadele

Sosyalistler, sınıfı bölen şovenist fikirlere karşı, kendi ülkelerinin yenilgisinden yanadır. Devrimci marksistlerin görevi kendi egemen sınıfını güçsüzleştirecek her türlü mücadelede işçi sınıfının çıkarlarından yana propaganda yapmaktır. Almanya egemen sınıfının savaşı meşrulaştırmak için pompaladığı argüman Rusya'daki "gerici" Çarlığa karşı mücadele etmek gerektiğiydi. Konu Rusya'daki devrimci mücadelenin bastırılmasına geldiğinde Çarlığa sınırsız destek veren Alman burjuvazisinin bu ikiyüzlü tutumuna karşı çıkmayan "sosyalistler"in düştüğü yer katıksız milliyetçilikti.

Spartakist ayaklanması

Kasım 1918'de savaştan yana sloganlar yerini kitlesel grevlere bıraktı. Savaşın bitmesini isteyen askerler artık Alman Monarşisi'ni savunmak yerine işçi-asker konseylerini kuruyorlardı. Savaşın sefalete sürüklediği insanlar Spartakistlerin sloganlarıyla sokaklara akın ediyordu. SPD'nin karşı devrimci atağından endişelenen Liebknecht, Spartakist Birlik imzasıyla bir bildiri yazıp devrim çağrısında bulundu. Liebknecht'in de arasında olduğu işçi ve asker yığını imparatorluk sarayını ele geçirdi. Sıra parlamentodaydı. Olası bir devrimden son derece rahatsız olan SPD liderliği her şeye rağmen işçi sınıfı tarafından sınıfın parlamentodaki temsilcileri olarak görülüyordu. Parlamento önündeki yığına seslenen SPD liderliği Alman Cumhuriyeti'ni ilan ederken, Liebknecht birkaç yüz metre ötedeki sarayın penceresinden sosyalizm ve dünya devrimi çağrısı yapıyordu. Spartakistler ayaklanmanın erken olduğunu ve bir işçi hükümetinin iktidarda kalamayacağını düşünüyorlardı. Fakat Liebknecht ayaklanma çağrısı yapmıştı. Spartakist liderlik onaylamadıkları bir ayaklanmanın içinde her şeye rağmen mücadele etti. Karl Liebknecht, tıpkı Rosa Luksemburg gibi, nazizmin nüveleri olan Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin silahlı birlikleri tarafından öldürüldü.

Devletlerin emperyalist çıkarları için giriştikleri savaşta, askerlerin silahlarının kapitalizmin bekçiliğini yapmak için değil burjuvaziyi alaşağı etmek için doğrultulması gerektiğini anlatacak olan sosyalistlerdir.

Bugün, Karl Liebknecht'in savaşa, militarizme karşı alınması gerekilen tutum konusunda yaptığı katkılar ve Alman Devrimi deneyimi sosyalistlerin kapitalizme karşı mücadelesine önemli dersler veriyor. Geçen hafta yayınlanan "Militarizme karşı sınıf mücadelesi" kitabı Liebknecht'in militarizm karşıtı yazılarından oluşan bir derleme. Belge Yayınları otuz yıldır çevirisini elinde tuttuğu yazıları, öldürülüşünün doksanıncı yılında okuyucuya sunuyor. 1980 darbesi sonrasındaki baskı koşullarında yayınlanamayan yazılar, bugün askeri vesayete karşı mücadele verenlere iyi bir kaynak.

Meltem Oral

Belge Yayınları, militarizmin kıskacındaki Türkiye'de, her geçen gün yeni bir "darbe hazırlığı" planının ortaya çıktığı bir ortamda, Karl Liebknecht'in militarizme karşı yazılarından oluşan bir seçkiyi, "Militarizme Karşı Sınıf Mücadelesi" adı altında yayınladı. Belge Yayınları editörü Ragıp Zarakolu; kitabı, "militarizmin en amansız eleştirmeninin 15 Ocak 1919'da işkenceli sorgudan sonra öldürülmesinin doksanıncı yıldönümünde yayınladıklarını" belirterek; "Ölümünün 90. yıldönümünde bu enternasyonalist anti militarist devrimciyi saygıyla anıyoruz" dedi.

Ankara'da yüzlerce insan darbecilere karşı sokağa çıktı

Boru budur, cuntacılar yargılansın!

Sİ Ankara - Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu'nun 23 Kasım Pazartesi günü Ankara'da, Dursun Çiçek'in tekrar serbest bırakılmasına tepki olarak, "Cuntacılar yargılansın" pankartıyla gerçekleştirdiği, Yüksel Caddesi'nden başlayıp Sakarya Meydanı'nda son bulan yürüyüşte yüzlerce insan, "Ergenekon dağıtılacak", "Darbelere karşı omuz omuza", "cuntacılar yargılansın" ve "Dursun Çiçek, İlker Başbuğ darbecidir" gibi sloganlar eşliğinde yürüdü.

Yürüyüşün son bulduğu Sakarya Meydanı'nda 70 Milyon Adım Koalisyonu adına basın açıklamasını okuyan Neslihan Uras, en son ortaya çıkan belgeler ışığında Ergenekon Terör Örgütü üyesi bazı rütbeli askerlerin; Agos gazetesi binasının etrafı başta olmak üzere gayrimüslimlerin yaşadığı bölgelere ses bombaları atmak, bir diğer yandan da toplumda milliyetçiliği körükleyerek bir huzursuzluk ortamı yaratarak toplumu kendi istekleri doğrultusunda şekillendirmek ve darbeye zemin hazırlamak için planlar yaptığının bilindiğindinden, bu planları görmüyormuş gibi yapmanın ise darbecilerin yanında yer almak olduğundan bahsetti. Ayrıca darbelere karşı olan herkesin, bu planları yapan Dursun Çiçek ve bütün cuntacılar yargılanana kadar sokaklarda olması gerektiğini belirtti.

Bir saatten uzun süren ve son derece coşkulu bir biçimde gerçekleşmiş olan eylem, çirkin planlarıyla, seçilmiş bir hükümetin atanmışlardan oluşan silahlı bir grup tarafından devrilmesini isteyenlere karşı her an birçok insanın sokaklara çıkmaya ve avazı çıktığı kadar "Bir daha asla!" demeye hazır olduğunun bir kanıtıydı.

Askerin siyasete müdahalesinin ve darbe geleneğinin meşruiyetini kaybetmesi için, cuntacılar tarafından yönetilme tehlikesiyle tekrar karşı karşıya kalmamak ve sorumlularını herkesin bildiği faili meçhul cinayetlerin bir daha asla tekrarlanmaması için, Ergenekon Terör Örgütü'nün bütün üyeleri yargılanana dek sokaklarda mücadele etmeye devam edilmelidir.

Ekin Gayretli

Genelkurmay Başkanı, Poyrazköy'de yapılan kazılarda bulunan lav silahıyla medya karşısına çıkmış, bunun sadece bir "boru" olduğu ileri sürmüştü. Darbe karşıtları Ankara'da gerçek borularla sokağa çıkarak Başbuğ'u protesto etti.

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De Girişimi ayın ırkçısı ödüllerini dağıttı

Irkçı Onur Öymen hakkında suç duyurusu

'Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe! Girişimi' bileşenleri arasında bulunduğu 70 Milyon Adım Koalisyonu ve Barış Meclisi Gençlik Koordinasyonu ile birlikte Ankara'da bir dizi eylem gerçekleştirdi. 18 Kasım 2009 tarihinde saat 10:00'da bir basın açıklaması yapan DurDe! ve diğer bileşenler TBMM Genel Kurulundaki konuşmasında, Dersim olaylarına ilişkin sözleri nedeniyle CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen hakkında suç duyurusunda bulundu.

Öymen, Kürt sorununun şiddet yoluyla çözülmesi isterken anaların ağlamasını savunmuş ve Dersim'de; 1937-1938'de birçok sivilin öldürülüşünü, bazı çocukların ailelerinden alınarak başkalarının yanına verilişini ve Dersimli Alevilerin yok edildiği vahşeti olumlu bir örnek olarak göstermişti. Adliye önünde yapılan basın açıklamasında, "Bu uygulamaların günümüzdeki sorunlarda da uygulanması gerektiği ifade edilerek bu anlayışın, kin ve nefret tohumları ektiği" belirtildi.

"Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe! Girişimi", "Türkiye Barış Meclisi Gençlik Koordinasyonu" ve "70 Milyon Adım Koalisyonu" üyelerinin suç duyurusunda, Öymen'in, Türk Ceza Kanunu'ndaki "ayrımcılık", "hakaret", "suç işlemeye tahrik", "suçu ve suçluyu övme", "halkı kin ve nefrete tahrik" ve "görevi kötüye kullanma" suçlarını işlediği öne sürüldü.

Suç duyurusunda Onur Öymen'in, TBMM'deki konuşmasından sonra da aynı sözleri tekrarlayarak, bunu bir "nefret söylemine" dönüştürdüğü, "bu sebeple, yasama sorumsuzluğu ve dokunulmazlık sınırının aşıldığı" kaydedildi.

Suç duyurusuna pek çok insan hakları aktivisti, sanatçı ve alevinin de aralarında bulunduğu 80 kişi imzalarıyla destek oldu.

CHP'nin kapatılsın!

Aynı gün öğlen saatlerinde "ırkçı ve totaliter söylemleri nedeniyle CHP hakkında soruşturma başlatılması için de Yargıtay'a dilekçe veren DurDe! Aktivistleri Öymen'in TBMM Genel Kurulunda partisi adına konuştuğunu, hiç kimsenin böyle bir konuşmanın içeriği hakkında CHP'nin önceden bilgi sahibi olmadığına inanmayacağını dile getirdi.

Öymen, Bahçeli ve Özcan'a ödül

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girşimi 18 Kasım'da İstanbul'da düzenlenen törenle ayın ırkçılarına "ödül" verdi.

Irkçı açıklamalarıyla öne çıkan Onur Öymen, Devlet Bahçeli ve Yusuf Ziya Özcan'ın Nazi SS Takdir Beratı ile ödüllendirildi.

İki tören birden

Galatasaray Meydanı'nda öğle saatlerinde buluşan ırçılık karşıtları arasında DSİP, DTP, Genç Siviller ve DÖH temsilcileri de vardı. Topluluk Öymen, Bahçeli ve Özcan'ı teşhir eden dövizler taşıdılar.

Ödül töreninin sonunda "Dur de dur de ırkçılığa dur de", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı

Aynı günün akşamı Ankara'da ırkçılık karşıtlarının eylemi vardı.

Saat 18:30'da Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde kalabalık bir grupla buluşan DurDe Aktivistleri aynı gün saat Ayın Irkçıları Ödülleri'ni kamuoyuna bir kez daha duyurdu.

Eylemde "Dur de dur de ırkçılığa dur de!", "Öymen nazi'dir, nazilere geçit yok!", "MHP nazi'dir, nazilere Geçit Yok", "Hepimiz Aleviyiz, hepimiz Dersimliyiz" sloganları atıldı.

DurDe her ay ırkçıları teşhir eden ödül törenlerini düzenlemeye devam edecek.

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe
DurDe!
SEN DE KATIL: www.durde.org

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
7omilyonadim.org

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı, İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır. **www.sosyalistisci.org**

Küresel finans cenneti Dubai iflas etti

"Körfez'in yükselen güneşi" Dubai'de işler yolunda değil. Dubai'de hükümetin sahibi olduğu yatırım şirketi Dubai World 59 milyar dolarlık borcunu 6 ay ertelemek isteyince, piyasaları bir paniktir aldı. Avrupa piyasaları ilk günün paniğini üzerinden atmaya çalışırken, Bayram Türkiye'yi, Şükran Günü de ABD piyasalarını bu şoktan korudu.

Dubai World'ün yan kuruluşu olan ve Dubai'deki palmiye adası Palm Jumeriah'ı da inşa eden emlak geliştirme şirketi Nakheel de aynı şekilde borçlarının ertelenmesini talep etti.

Modeldi

Dubai'nin altı yıllık hızlı kalkınma süreci "Dubai modeli" olarak literatüre geçmiş ve pek çok ülke tarafından takdir de edilmişti. Tabii, bu tatlı büyümenin temelinde borç mekanizmaları bulunuyordu. Küresel krizle birlikte "likidite sıkıntısı" yaşanacağı, güzel günlerin geride kalıp krizin patlak vermesiyle, ülkede yaratılan emlak bolluğunun ellerinde kalıp, bu gayrimenkullere alıcı bulunamayacağı hesapta yoktu.

Dubai, küresel ekonomik aktörlerin de satın aldığı bir projeydi.

Küresel krizden ciddi anlamda etkilenen Dubai'nin iflasın eşiğine gelmesinde en büyük etken ekonominin büyüme konusunda borç mekanizması üzerine kurulu olması nedeniyle küresel likiditeye sıkı sıkıya bağlı olması oldu. Bir diğer neden ise. Yıl sonuna kadar ödemesi gereken toplam 20 milyar dolar borcu olan Ancak krizde bu hızlı kalkınma süreci ciddi bir sekteye uğradı. Pek çok uzmana göre Dubai, yabancı sermaye ve dev inşaat projelerine dayanan gösterişli büyüme modelinin bedelini ödüyor.

"Dubai'nin altı yıllık hızlı kalkınma süreci "Dubai modeli" olarak literatüre geçmiş ve pek çok ülke tarafından takdir de edilmişti."

Düşüş

Krizin olmadığı günlerde, yaşanan likidite bolluğu ile zaten yüksek fiyatlardan satılan gayrimenkuller sürekli prim yapıyordu. Ancak kriz bu gidişatı tersine çevirdi. Son bir yılda ofis fiyatları yüzde 60, rezidans fiyatları yüzde 45 civarında düştü. Şu anda tamamlanmanmış ofislerin yüzde 60'ının kiracı beklediği söyleniyor.

Bu arada, Birleşik Arap Emirlikleri'ni (BAE) oluşturan 7 emirlikten Dubai'yi 'Bir şirket gibi yönetmekle' övünen Dubai'nin CEO'su olarak nitelendirilen Şeyh Muhammed bin Raşid el Maktum, 12 milyar dolarlık servetiyle Forbes'un 'En zengin soylular listesi'nde hala 5'inci sırada.

Dubai'ye kim, ne kadar yatırmıştı?

HSBC	17.03 milyar dolar
Standard Chartered	7.77 milyar dolar
Barclays	3.58 milyar dolar
ABN AMRO	2.24 milyar dolar
Arab Bank	2.09 milyar dolar
Citigroup	1.92 milyar dolar
Bank of Baroda	1.78 milyar dolar
Bank Saderat Iran	1.74 milyar dolar
BNP Paribas	1.69 milyar dolar
Lloyds	1.57 milyar dolar

İlaç devleri birleşti kaybeden çalışanlar oldu

İki dev ilaç şirketi Pfizer ile Wyeth arasındaki 68 milyar dolarlık dev birleşmenin faturası çalışanlara çıkarıldı. Pfizer, dünya genelinde toplam işgücünün yüzde 10'unu çıkaracağını açıkladı.

Pfizer, rakibi Wyeth'i 68 milyar dolara satın aldı. Bu satın alma işlemi için bankalar konsorsiyumu 22.5 milyar dolar kredi veriyor. İlaç sektöründe tüm zamanların en büyük satın almasını da yine Pfizer, 2000 yılında Warner-Lambert'e 93.4 milyar dolar ödeyerek yapmıştı.

48.3 milyar dolar ciro ile dünyanın en büyük ilaç şirketi olan Pfizer'ın 2008 dördüncü çeyrek kârı 268 milyon dolar oldu. 40'ı aşkın ülkede 93'ten fazla üretim tesisi ve 54 lojistik merkezi var. 82 bin civarında çalışanı bulunuyor.

22.8 milyar dolar ciro ile dünyanın en büyük ilaç şirketlerinden biri olan Wyeth'ın 50 binden fazla çalışanı var.

İki şirketin birleşmesi sonucu 8 bin çalışanın işten atılacağı açıklandı.

Türkiye'de 1.200'ün üzerinde çalışanla hizmet veren Pfizer, yaklaşık 200 çalışanı ile yollarını hemen ayırdı. İşten çıkarılanların büyük çoğunluğunu tıbbi satış mümessilleri oluşturdu.

İngiltere'de hükümet iki bankayı gizlice kurtarmış

İngiltere Merkez Bankası'nın (BoE), küresel krizin en kötü döneminde, Royal Bank of Scotland ve HBOS'e yaklaşık 62 milyar sterlin para aktardığı anlaşıldı.

Pek çok bankanın kurtarıldığı o dönemde bu "yardımların" neden gizli tutulduğunu Merkez Bankası, "bankacılık sistemine duyulan güveni sarmaktan korktuk" diyerek açıkladı.

Aktarılan bu paranın Mayıs ayındaki yıllık raporda belirtilmemesinin sebebi olarak ise açıklaması yapıldı. Merkez Bankası şu anda iki bankanın durumunun da iyi olmasından ötürü artık durumu açıklamakta bir sakınca görmediklerini belirtti.

Merkezin yardım ettiği bankalar arasında Lloyds'un da bulunduğu belirtiliyor.

Halktan ve yatırımcılardan gizlenen kurtarma operasyonuna harcanan paranın, bugüne dek açıklanan kurtarma miktarlarının üzerinde olduğu belirtiliyor.

Banka kurtaran hükümetler kriz sonucu işsiz kalanları kurtarmak için hiçbir şey yapmıyor.